

Sygn. akt II AKa 366/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Paszkiewicz

Sędziowie: SSA Beata Fenska-Paciorek

SSO del. Andrzej Rydzewski (spr.)

Protokolant: sekretarz sądowy Aleksandra Konkol

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Włodzimierza Pluty

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2012 r.

sprawy

1. D. H. (1)

oskarżonego z art. 278 § 2 k.k.; art. 278 § 2 k.k.; art. 278 § 2 k.k.; art. 278 § 2 k.k.; art. 278 § 2 k.k.; art. 278 § 2 k.k.; art. 258 § 1 i 3 k.k.; art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.

2. Z. G.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 2 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o

- D. H. (1) – punkty 2,3, 4, 5, 25, 26, 27,
- Z. G. – punkty 6, 7, 8, 9, 10, 25, 27,
- K. S. – punkty 11, 12, 13, 14, 25, 27,
- R. G. – punkty 15, 16, 17, 18, 25, 27,
- A. W. – punkty 19, 20, 21, 22, 25, 27, 29,
- D. H. (2) – punkt 23,

a nadto w zakresie punktów 28, 30, 31, 32 – oprócz części dotyczącej K. C., 35 – oprócz części dotyczącej oskarżonego D. H. (1) związanej z punktem 1 zaskarżonego wyroku,

i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Gdańsku do ponownego rozpoznania;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu D. H. (1) w punkcie 1 zaskarżonego wyroku zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 16 września 2010 roku do 16 września 2011 roku;

IV. zwalnia oskarżonego D. H. (1) od obowiązku ponoszenia opłaty za obie instancje, a także od wydatków za II instancję – w zakresie związanym z punktem 1 zaskarżonego wyroku, którymi obciąża Skarb Państwa.

Uzasadnienie.

1. D. H. (1) oskarżony był o to, że:

I. od dnia 15 października 2008 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew warunkom ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, bez zgody osoby uprawnionej, uzyskał program firmy (...) – o wartości 200 zł, a następnie zainstalował na dysku twardym (...), w laptopie marki „S.” nr (...), czym działał na szkodę (...) w W., reprezentowany przez Stowarzyszenie (...) w W.,

to jest o przestępstwo z art.278§2kk,

II. od dnia 8 grudnia 2008 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew warunkom ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, bez zgody osoby uprawnionej, uzyskał nielegalną grę komputerową firmy (...) – o wartości 80 zł, a następnie zainstalował na dysku twardym (...), w laptopie marki „A.” nr (...), czym działał na szkodę (...), reprezentowany przez Stowarzyszenie (...) w W.,

to jest o przestępstwo z art.278§2kk,

III. od dnia 8 grudnia 2008 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew warunkom ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, bez zgody osoby uprawnionej, uzyskał nielegalnie oprogramowanie firmy (...) – o wartości 400 zł, a następnie zainstalował na dysku twardym (...), w laptopie marki „A.” nr (...), czym działał na szkodę (...) Inc.”, reprezentowany przez Stowarzyszenie (...) w W.,

to jest o przestępstwo z art.278§2kk,

IV. od dnia 17 stycznia 2009 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, naruszył prawo autorskie (...), w ten sposób, iż w dniu 8 grudnia 2008 roku zainstalował na dysku twardym (...), w laptopie „A.” nr (...) program

(...) o wartości 200 zł, a po upływie czterdziestu dni nie zakupił oprogramowania lub nie odinstalował wymienionego programu, czym działał na szkodę (...), reprezentowany przez Stowarzyszenie (...) w W.,

to jest o przestępstwo z art.278§2kk,

V. od dnia 19 lutego 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew warunkom ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, uzyskał nielegalną grę komputerową firmy (...) – wartości 80 zł, a następnie zainstalował na dysku twardym (...), w laptopie marki S. nr (...) program (...) o wartości 200 zł, a po upływie czterdziestu dni nie zakupił oprogramowania lub nie odinstalował wymienionego programu, czym działał na szkodę (...), reprezentowany przez Stowarzyszenie (...) w W.,

to jest o przestępstwo z art.278§2kk,

VI. od dnia 20 marca 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, naruszył prawo autorskie (...), w ten sposób, iż w dniu 9 lutego 2010 roku zainstalował na dysku twardym (...), w laptopie marki S. nr (...) program (...) o wartości 200 zł, a po upływie czterdziestu dni nie zakupił oprogramowania lub nie odinstalował wymienionego programu, czym działał na szkodę (...), reprezentowany przez Stowarzyszenie (...) w W.,

to jest o przestępstwo z art.278§2kk,

VII. w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 16 września 2010 roku w R. i innych miejscowościach, kierował zorganizowaną grupą przestępczą, w której skład wchodził Z. G., K. S., R. G., A. W. oraz D. H. (2) i zgodnie z podziałem ról nabywał znaczne ilości środka odurzającego i substancji psychotropowej, a następnie wydawał członkom grupy polecenia co do ceny, miejsca sprzedaży i przechowywania, sposobu dzielenia zysku i porcjowania amfetaminy i marihuany, wprowadzając je do obrotu dla co najmniej 11.250 odbiorców,

to jest o przestępstwo z art.258§1 i §3kk,

VIII. w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 16 września 2010 roku w R., wbrew przepisom art.33-35 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, kierował wprowadzeniem przez inne ustalone osoby do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci co najmniej 1.1175,88 gramów amfetaminy i 1.419,64 gramów środka odurzającego w postaci marihuany, przeznaczonej dla 11.220 odbiorców, w ten sposób, że polecał podległym członkom grupy zorganizowanej przechowywanie, porcjowanie i udzielanie innym osobom, a także uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, przy czym powyższego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 17 lipca 2006 roku do 16 maja 2007 roku oraz od 22 grudnia 2007 roku do 27 lutego 2008 roku, części kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie z 16 maja 2007 roku, w sprawie II K 542/06, za czyny z art.59 ust.1 i art.63 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

to jest o przestępstwo z art.56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.64§1kk, art.65§1kk i art.12kk,

IX. w okresie od 2 lipca 2010 roku do 7 sierpnia 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił za kwotę 60 zł M. Z. 2 (dwa) gramy środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, przy czym powyższego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 17 lipca 2006 roku do 16 maja 2007 roku oraz od 22 grudnia 2007 roku do 27 lutego 2008 roku, części kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 16 maja 2007 roku, w sprawie II K 542/06, za czyny z art.59 ust.1 i art.63 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.64§1kk, art.65§1kk i art.12kk,

X. w okresie od 2 lipca 2010 roku do 12 sierpnia 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił za kwotę 15.000. zł P. H. 500 (pięćset) gramów środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, przy czym powyższego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 17 lipca 2006 roku do 16 maja 2007 roku oraz od 22 grudnia 2007 roku do 27 lutego 2008 roku, części kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 16 maja 2007 roku, w sprawie II K 542/06, za czyny z art.59 ust.1 i art.63 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.64§1kk, art.65§1kk i art.12kk,

XI. w dniu 15 lipca 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił za kwotę 15 zł K. J. 0,5 grama środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, przy czym powyższego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 17 lipca 2006 roku do 16 maja 2007 roku oraz od 22 grudnia 2007 roku do 27 lutego 2008 roku, części kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 16 maja 2007 roku, w sprawie II K 542/06, za czyny z art.59 ust.1 i art.63 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.64§1kk, art.65§1kk i art.12kk,

XII. w okresie od 3 sierpnia 2010 roku do 1 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił za kwotę 180 zł R. K. 6 (sześć) gramów środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, przy czym powyższego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 17 lipca 2006 roku do 16 maja 2007 roku oraz od 22 grudnia 2007 roku do 27 lutego 2008 roku, części kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 16 maja 2007 roku, w sprawie II K 542/06, za czyny z art.59 ust.1 i art.63 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.64§1kk, art.65§1kk i art.12kk,

XIII. w okresie od 7 sierpnia 2010 roku do 8 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu ze Z. G. i K. S., udzielił za kwotę 270 zł M. K. 9 (dziewięć) gramów środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, przy czym powyższego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 17 lipca 2006 roku do 16 maja 2007 roku oraz od 22 grudnia 2007 roku do 27 lutego 2008 roku, części kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 16 maja 2007 roku, w sprawie II K 542/06, za czyny z art.59 ust.1 i art.63 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.64§1kk, art.65§1kk i art.12kk,

XIV. w okresie od 8 sierpnia 2010 roku do 15 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił za kwotę 75 zł P. S. 2,5 (dwa i pół) grama środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, przy czym powyższego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 17 lipca 2006 roku do 16 maja 2007 roku oraz od 22 grudnia 2007 roku do 27 lutego 2008 roku, części kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 16 maja 2007 roku, w sprawie II K 542/06, za czyny z art.59 ust.1 i art.63 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.64§1kk, art.65§1kk i art.12kk,

XV. w okresie od 17 sierpnia 2010 roku do 18 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił za kwotę 60 zł G. S. 2 (dwa) gramy środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, przy czym powyższego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 17 lipca 2006 roku do 16 maja 2007 roku oraz od 22 grudnia 2007 roku do 27 lutego 2008 roku, części kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 16 maja 2007 roku, w sprawie II K 542/06, za czyny z art.59 ust.1 i art.63 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.64§1kk, art.65§1kk i art.12kk,

XVI. w dniu 7 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z K. S., udzielił za kwotę 510 zł M. D. 1 (jeden) gram środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, przy czym powyższego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 17 lipca 2006 roku do 16 maja 2007 roku oraz od 22 grudnia 2007 roku do 27 lutego 2008 roku, części kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 16 maja 2007 roku, w sprawie II K 542/06, za czyny z art.59 ust.1 i art.63 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.64§1kk, art.65§1kk i art.12kk,

2. Z. G. oskarżony był o to, że:

XVII. w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 16 września 2010 roku w R. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z K. S., R. G., A. W. i D. H. (2), brał udział w kierowanej i zorganizowanej przez D. H. (1) grupie, mającej na celu popełnienie przestępstw związanych z obrotem znaczną ilością środka odurzającego i substancji psychotropowej, dla co najmniej 11.250 odbiorców,

to jest o przestępstwo z art.258§1kk,

XVIII. w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 16 września 2010 roku w R., wbrew przepisom art.33-35 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci co najmniej 1.175,88 gramów amfetaminy i 1.419,64 gramów środka odurzającego w postaci marihuany, przeznaczonej dla 11.220 odbiorców, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

XIX. w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 13 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z K. S., udzielił za kwotę 390 zł A. S. 13 (trzyście) gramów środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

XX. w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 15 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z K. S., udzielił za kwotę 345 zł N.

Z. 11,5 (jedenaście i pół) gramów środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

XXI. w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 12 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z A. W., udzielił za kwotę 900 zł D. M. 30 (trzydzieści) gramów środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

XXII. w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 15 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z A. W., udzielił za kwotę 480 zł J. S. 16 (szesnaście) gramów środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

XXIII. w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 12 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił za kwotę 840 zł J. P. 28 (dwadzieścia osiem) gramów środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

XXIV. w okresie od 1 lipca 2010 roku do 2 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z A. W. i K. S., udzielił za kwotę 330 zł I. S. 11 (jedenaście) gramów środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

XXV. w okresie od 2 lipca 2010 roku do 1 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z A. W. i K. S., udzielił za kwotę 600 zł M. S. 15 (piętnaście) gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

XXVI. w okresie od 2 lipca 2010 roku do 9 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił za kwotę 420 zł J. K. 14 (czternaście) gramów środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

XXVII. w okresie od 3 lipca 2010 roku do 6 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił za kwotę 240 zł R. D. 8 (osiem) gramów środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

XXVIII. w okresie od 6 lipca 2010 roku do 14 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z K. S., udzielił za kwotę 160 zł J. S. (2) 4 (cztery) gramy substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

XXIX. w okresie od 11 lipca 2010 roku do 12 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z K. S., udzielił za kwotę 480 zł małoletniemu P. G. 12 (dwanaście) gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy oraz za kwotę 180 zł 6 (sześć) gramów środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

XXX. w okresie od 13 lipca 2010 roku do 24 lipca 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił za kwotę 60 zł A. I. 2 (dwa) gramy środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk,

XXXI. w okresie od 13 lipca 2010 roku do 28 sierpnia 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił za kwotę 60 zł A. C. 15,5 (piętnaście i pół) gramów środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

XXXII. w okresie od 13 lipca 2010 roku do 13 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił za kwotę 560 zł K. S. (1) 14 (czternaście) gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk,

XXXIII. w okresie od 29 lipca 2010 roku do 2 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z K. S., udzielił za kwotę 420 zł M. L. 14 (czternaście) gramów środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

XXXIV. w okresie od 7 sierpnia 2010 roku do 8 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z D. H. (1) i K. S., udzielił za kwotę 270 zł M. K. 9 (dziewięć) gramów środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

XXXV. w okresie od 8 sierpnia 2010 roku do 14 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z K. S., udzielił za kwotę 510 zł P. K. 17 (siedemnaście) gramów środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

XXXVI. w okresie od 16 sierpnia 2010 roku do 9 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił za kwotę 270 zł B. K. 9 (dziewięć) gramów środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

XXXVII. w dniu 16 września 2010 roku w R., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał 39,70 substancji psychotropowej grupy II-P w postaci amfetaminy, co stanowi znaczną ilość substancji psychotropowej, przeznaczonej dla co najmniej 330 odbiorców,

to jest o przestępstwo z art.62. ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami),

oraz o to, że:

XXXVIIa. w okresie od czerwca 2010 roku do 14 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił za kwotę 1.320 zł M. S. 44 (czterdzieści cztery) gramy środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

3. K. S. było oskarżony o to, że:

XXXVIII. w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 16 września 2010 roku w R. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, brał udział w kierowanej i zorganizowanej przez D. H. (1) grupie mającej na celu popełnienie przestępstw związanych z obrotem znaczną ilością środka odurzającego i substancji psychotropowej, dla co najmniej 11.250 odbiorców,

to jest o przestępstwo z art.258§1kk,

XXXIX. w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 16 września 2010 roku w R., wbrew przepisom art.33-35 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci co najmniej 1.175,88 gramów amfetaminy i 1.419,64 gramów środka odurzającego w postaci marihuany, przeznaczonej dla 11.220 odbiorców, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

XL. w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 13 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu ze Z. G., udzielił za kwotę 390 zł A. S.13 (trzynaście) gramów środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

XLI. w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 15 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu ze Z. G., udzielił za kwotę 345 zł N. Z. 11,5 (jedenaście i pół) gramów środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

XLII. w okresie od 1 lipca 2010 roku do 2 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z A. W. i Z. G., udzielił za kwotę 330 zł I. S. 11 (jedenaście) gramów środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

XLIII. w okresie od 2 lipca 2010 roku do 1 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z A. W. i Z. G., udzielił za kwotę 600 zł M. S. 15 (piętnaście) gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

XLIV. w okresie od 6 lipca 2010 roku do 27 lipca 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił za kwotę 120 zł T. S. 4 (cztery) gramy środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

XLV. w okresie od 6 lipca 2010 roku do 9 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił za kwotę 260 zł D. K. (2) 6,5 (sześć i pół) gramów środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

XLVI. w okresie od 6 lipca 2010 roku do 14 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu ze Z. G., udzielił za kwotę 160 zł J. S. (2) 4 (cztery) gramy substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

XLVII. w okresie od 11 lipca 2010 roku do 15 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił za kwotę 450 zł K. H. 15 (piętnaście) gramów środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

XLVIII. w okresie od 11 lipca 2010 roku do 12 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu ze Z. G., udzielił za kwotę 480 zł małoletniemu P. G. 12 (dwanaście) gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy oraz za kwotę 180 zł 6 (sześć) gramów środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

XLIX. w okresie od 29 lipca 2010 roku do 2 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu ze Z. G., udzielił za kwotę 420 zł M. L. 14 (czternaście) gramów środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

L. w okresie od 7 sierpnia 2010 roku do 8 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z D. H. (1) i Z. G., udzielił za kwotę 270 zł M. K. 9 (dziewięć) gramów środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

LI. w okresie od 8 sierpnia 2010 roku do 14 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu ze Z. G., udzielił za kwotę 510 zł P. K.17 (siedemnaście) gramów środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

LII. w okresie od 4 września 2010 roku do 6 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił za kwotę 80 zł K. S. (1) 2 (dwa) gramy substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

LIII. w okresie od 6 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił za kwotę 15 zł małoletniemu D. K. (1) 0,5 (pół) grama środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

LIV. w okresie od 7 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z D. H. (1), udzielił za kwotę 30 zł M. D. 1 (jeden) gram środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

4. R. G. został oskarżony o to, że :

LV. w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 16 września 2010 roku w R. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, brał udział w kierowanej i zorganizowanej przez D. H. (1) grupie mającej na celu popełnienie przestępstw związanych z obrotem znaczną ilością środka odurzającego i substancji psychotropowej, dla co najmniej 11.250 odbiorców,

to jest o przestępstwo z art.258§1kk,

LVI. w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 16 września 2010 roku w R., wbrew przepisom art.33-35 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających i substancji psychotropowych, w ten sposób, że przechowywał i udostępniał 1.419,64 gramów marihuany oraz 1.175,88 gramów amfetaminy, z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji dla 11.220 odbiorców, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

LVII. w dniu 16 września 2010 roku w R., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał 354,91 gramy środka odurzającego grupy I-N i IV-N (marihuana) w postaci suszu roślinnego stanowiącego ziele konopi innych niż włókniste oraz 293,97 gramy substancji psychotropowej grupy II-P w postaci amfetaminy, co stanowi znaczną ilość środka odurzającego i substancji psychotropowej przeznaczonej dla 2.805 odbiorców,

to jest o przestępstwo z art.62 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami),

5. A. W. została oskarżona o to, że:

LVIII. w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 16 września 2010 roku w R. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, brała udział w kierowanej i zorganizowanej przez D. H. (1) grupie mającej na celu popełnienie przestępstw związanych z obrotem znaczną ilością środka odurzającego i substancji psychotropowej, dla co najmniej 11.250 odbiorców,

to jest o przestępstwo z art.258§1kk,

LIX. w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 16 września 2010 roku w R., wbrew przepisom art.33-35 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wprowadziła do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci co najmniej 1.175,88 gramów amfetaminy i 1.419,64 gramów środka odurzającego w postaci marihuany, przeznaczonej dla 11.220 odbiorców, w ten sposób czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

LX. w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 12 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu ze Z. G., udzieliła za kwotę 900 zł D. M. 30 (trzydzieści) gramów środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

LXI. w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 15 września w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu ze Z. G., udzieliła za kwotę 480 zł J. S. 16 (szesnaście) gramów środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

LXII. w okresie od 1 lipca 2010 roku do 2 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu ze Z. G. i K. S., udzieliła za kwotę 330 zł I. S. 11 (jedenaście) gramów środka odurzającego w postaci marihuany, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

LXIII. w okresie od 2 lipca 2010 roku do 1 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z K. S. i Z. G., udzieliła za kwotę 600 zł M. S. 15 (piętnaście) gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.65§1kk i art.12kk,

6. D. H. (2) oskarżona była o to, że:

LXIV. w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 16 września 2010 roku w R. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, brała udział w kierowanej i zorganizowanej przez D. H. (1) grupie mającej na celu popełnienie przestępstw związanych z obrotem znaczną ilością środka odurzającego i substancji psychotropowej,

to jest o przestępstwo z art.258§1kk,

LXV. w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 16 września 2010 roku w R., wbrew przepisom art.33-35 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielała pomocy zorganizowanej i kierowanej przez D. H. (1) grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, w ten sposób, że przekazywała informacje o działaniach organów ścigania, odbierała pieniądze od członków grupy pod nieobecność syna, kierowała odbiorców na wskazane miejsca sprzedaży, co umożliwiło wprowadzenie do obrotu znacznej ilości środka odurzającego w postaci 1.149,64 gramów marihuany oraz znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci 1.175,88 gramów amfetaminy z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji dla 11.220 odbiorców,

to jest o przestępstwo z art.18§3kk w zw. z art.56 ust.1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z 2005 roku, z późn. zmianami) w zw. z art.12kk.

Na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 22 maja 2012 roku, sygn. XIV K 199/11:

1. oskarżonego **D. H. (1)** uznano za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach od I do VI aktu oskarżenia, to jest przestępstw z art.278§2kk i za to po zastosowaniu art.91§1kk, na mocy art.278§1kk wymierzono mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

2. oskarżonego **D. H. (1)**, w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie VII aktu oskarżenia, uznano za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 16 września 2010 roku w R., kierował zorganizowaną grupą przestępczą, w której skład wchodził nadto Z. G., K. S., R. G. i A. W. i zgodnie z podziałem ról nabywał znaczne ilości środka odurzającego w postaci marihuany oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w celu wprowadzenia ich do obrotu, a nadto wydawał członkom grupy polecenia co do ich ceny, miejsca i sposobu sprzedaży, miejsca przechowywania i porcjowania, sposobu dzielenia zysku ze sprzedaży marihuany i amfetaminy, to jest czyn zakwalifikowano z art.258§3kk i za to na podstawie art.258§3kk wymierzono mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

3. oskarżonego **D. H. (1)** uznano za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie VIII aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż wprowadzenie do obrotu środka odurzającego w postaci marihuany dotyczyło ilości nie mniejszej niż 800 (osiemset) gramów, przeznaczonej dla 800 odbiorców, zaś substancji psychotropowej w postaci amfetaminy dotyczyło ilości nie mniejszej niż 1000 gramów, przeznaczonej dla 8.333 odbiorców, czyn ten zakwalifikowano z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.64§1kk w zw. z art.65§1kk w zw. z art.12 kk i za to wymierzono mu, po zastosowaniu art.64§2kk i art.4§1kk, na podstawie art.56 ust.3 cytowanej ustawy i art.33§1 i §3kk, karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz 100 (sto) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki za kwotę 50 (pięćdziesięciu) zł,

4. oskarżonego **D. H. (1)**, w ramach czynów zarzucanych mu w punktach IX-XVI aktu oskarżenia uznano za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie od 2 lipca 2010 roku do 15 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach wykonania z góry powziętego zamiaru dotyczącego sprzedaży środków odurzających oraz substancji psychotropowych zgłaszającym się nabywcom, udzielił:

- M. Z. 2 (dwa) gramy środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 60 zł,
- P. H. 500 (pięćset) gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 5.000 zł,
- K. J. 0,5 (pół) grama środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 15 zł,
- R. K. 6 (sześć) gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 180 zł,
- M. K. 9 (dziewięć) gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 270 zł,
- P. S. 2,5 (dwa i pół) grama środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 75 zł,
- G. S. 2 (dwa) gramy środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 60 zł,
- M. D. – wspólnie i w porozumieniu z K. S. – 1 (jeden) gram środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 30 zł,

czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 17 lipca 2006 roku do 16 maja 2007 roku oraz od 22 grudnia 2007 roku do 27 lutego 2008 roku części kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 16 maja 2007 roku, w sprawie II K 542/06, za czyny z art.59ust.1 i art.63 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

czyn ten zakwalifikowano z art.59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12kk w zw. z art.64§1kk w zw. z art.65§1kk i za to wymierzono mu, po zastosowaniu art.64§2kk, na podstawie art.59 ust.1 cytowanej ustawy karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

5. na podstawie art.91§2kk i art.86§1kk połączono orzeczone wobec oskarżonego **D. H. (1)**, w punktach 1-4 wyroku, kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzono karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

6. oskarżonego **Z. G.**, w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XVII aktu oskarżenia, uznano za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 16 września 2010 roku w R., działając wspólnie i w porozumieniu z K. S., R. G. i A. W. brał udział w zorganizowanej i kierowanej przez D. H. (1) grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z obrotem znaczną ilością środka odurzającego i substancji psychotropowej, czyn ten zakwalifikowano z art.258§1kk i za to na podstawie art.258§1kk wymierzono mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

7. oskarżonego **Z. G.** uznano za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XVIII aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż wprowadzenie do obrotu środka odurzającego w postaci marihuany dotyczyło ilości nie mniejszej niż 800 (osiemset) gramów, przeznaczonej dla 800 odbiorców, zaś substancji psychotropowej w postaci amfetaminy dotyczyło ilości nie mniejszej niż 1000 gramów, przeznaczonej dla 8.333 odbiorców, czyn ten zakwalifikowano z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65§1kk w zw. z art.12 kk i za to wymierzono mu, po zastosowaniu art.64§2kk i art.4§1kk, na podstawie art.56 ust.3 cytowanej ustawy i art.33§1 i §3kk, karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki za kwotę 30 (trzydziestu) zł,

8. oskarżonego **Z. G.**, w ramach czynów zarzuconych mu w punktach XIX-XXXVI oraz XXXVIIa aktów oskarżenia, uznano go za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 15 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach z góry powziętego zamiaru dotyczącego sprzedaży środków odurzających oraz substancji psychotropowych zgłaszającym się odbiorcom, udzielił:

- A. S. – wspólnie i w porozumieniu z K. S. – 13 (trzynaście) gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 390 zł,
- N. Z. – wspólnie i w porozumieniu z K. S. – 11,5 (jedenaście i pół) gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 345 zł,
- D. M. – wspólnie i w porozumieniu z A. W. – 30 (trzydzieści) gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 900 zł,
- J. S. – wspólnie i w porozumieniu z A. W. – 16 (szesnaście) gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 480 zł,
- J. P. 28 (dwadzieścia osiem) gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 840 zł,
- I. S. – wspólnie i w porozumieniu z K. S. i A. W. – 11 (jedenaście) gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 330 zł,
- M. S. – wspólnie i w porozumieniu z K. S. i A. W. – 15 (piętnaście) gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za łączną kwotę 600 zł,
- J. K. 14 (czternaście) gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 420 zł,
- R. D. 8 (osiem) gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 240 zł,
- J. S. (2) – wspólnie i w porozumieniu z K. S. – 4 (cztery) gramy substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za łączną kwotę 160 zł,

- P. G. – wspólnie i w porozumieniu z K. S. – 12 (dwanaście) gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za łączną kwotę 480 zł oraz 6 (sześć) gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 180 zł,
- A. I. 2 (dwa) gramy środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 60 zł,
- A. C. 15,5 (piętnaście i pół) gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 465 zł,
- K. S. (1) 14 (czternaście) gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za łączną kwotę 560 zł,
- M. L. – wspólnie i w porozumieniu z K. S. – 14 (czternaście) gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 420 zł,
- M. K. – wspólnie i w porozumieniu z K. S. i D. H. (1) – 9 (dziewięć) gramów środka odurzającego w postaci marihuany za kwotę 270 zł,
- P. K. – wspólnie i w porozumieniu z K. S. – 17 (siedemnaście) gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 510 zł,
- B. K. 9 (dziewięć) gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 270 zł,
- M. S. 44 (czterdzieści cztery) gramy środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 1.320 zł,

czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, czyn ten zakwalifikowano z art.59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12kk w zw. z art.65§1kk i za to po zastosowaniu art.64§2kk, na podstawie art.59 ust.1 cytowanej ustawy wymierzono mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

9. oskarżonego Z. G. uznano za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXXVII aktu oskarżenia i za to po zastosowaniu art.4§1kk, na podstawie art.62 ust.2 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzono mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

10. na podstawie art.85kk i art.86§1kk połączono orzeczone wobec oskarżonego **Z. G.**, w punktach 6-9 wyroku, kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzono mu karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

11. oskarżonego **K. S.**, w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XXXVIII aktu oskarżenia, uznano go za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 16 września 2010 roku w R., działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. G., R. G. i A. W. brał udział w zorganizowanej i kierowanej przez D. H. (1) grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z obrotem znaczną ilością środka odurzającego i substancji psychotropowej, czyn ten zakwalifikowano z art.258§1kk i za to na podstawie art.258§1kk wymierzono mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

12. oskarżonego **K. S.** uznano za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXXIX aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż wprowadzenie do obrotu środka odurzającego w postaci marihuany dotyczyło ilości nie mniejszej niż 800 (osiemset) gramów, przeznaczonej dla 800 odbiorców, zaś substancji psychotropowej w postaci amfetaminy dotyczyło ilości nie mniejszej niż 1000 gramów, przeznaczonej dla 8.333 odbiorców, czyn ten zakwalifikowano z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65§1kk w zw. z art.12 kk i za to wymierzono mu, po zastosowaniu art.64§2kk i art.4§1kk, na podstawie art.56 ust.3 cytowanej ustawy i art.33§1 i §3kk, karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki za kwotę 30 (trzydziestu) zł,

13. oskarżonego **K. S.**, w ramach czynów zarzuconych mu w punktach XL-LIV aktu oskarżenia uznano za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 15 września 2010 roku w R., działając

w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach wykonania z góry powziętego zamiaru dotyczącego sprzedaży środków odurzających oraz substancji psychotropowych zgłaszającym się nabywcom, udzielił:

- A. S. – wspólnie i w porozumieniu ze Z. G. – 13 (trzynaście) gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 390 zł,
- N. Z. – wspólnie i w porozumieniu ze Z. G. – 11,5 (jedenaście i pół) gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 345 zł,
- I. S. – wspólnie i w porozumieniu ze Z. G. i A. W. – 11 (jedenaście) gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 330 zł,
- M. S. – wspólnie i w porozumieniu ze Z. G. i A. W. – 15 (piętnaście) gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za łączną kwotę 600 zł,
- T. S. 4 (cztery) gramy środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 120 zł,
- D. K. (2) 6,5 (sześć i pół) gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 260 zł,
- J. S. (2) – wspólnie i w porozumieniu ze Z. G. – 4 (cztery) gramy substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za łączną kwotę 160 zł,
- K. H. 15 (piętnaście) gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 450 zł,
- P. G. – wspólnie i w porozumieniu ze Z. G. – 12 (dwanaście) gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za łączną kwotę 480 zł oraz 6 (sześć) gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 180 zł,
- M. L. – wspólnie i w porozumieniu ze Z. G. – 14 (czternaście) gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 420 zł,
- M. K. – wspólnie i w porozumieniu ze Z. G. i D. H. (1) – 9 (dziewięć) gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 270 zł,
- P. K. – wspólnie i w porozumieniu ze Z. G. – 17 (siedemnaście) gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 510 zł,
- K. S. (1) 2 (dwa) gramy substancji psychotropowej w postaci amfetaminy,
- D. K. (1) 0,5 (pół) grama środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 15 zł,
- M. D. – wspólnie i w porozumieniu z D. H. (1) – 1 (jeden) gram środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 30 zł,

czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, czyn ten zakwalifikowano z art.59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12kk w zw. z art.65§1kk i za to po zastosowaniu art.64§2kk, na podstawie art.59 ust.1 cytowanej ustawy wymierzono mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

14. na podstawie art.85kk i art.86§1kk połączono orzeczone wobec oskarżonego **K. S.**, w punktach 11-13 wyroku, kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzono mu karę łączną 3 (trzech) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

15. oskarżonego R. G. , w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie LV aktu oskarżenia, uznano za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 16 września 2010 roku w R., działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. G., K. S. i A. W., brał udział w zorganizowanej i kierowanej przez D. H. (1) grupie

przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z obrotem znaczną ilością środka odurzającego i substancji psychotropowej, czyn zakwalifikowano z art.258§1kk i za to na podstawie art.258§1kk wymierzono mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

16. oskarżonego **R. G.** uznano za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie LVI aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż wprowadzenie do obrotu środka odurzającego w postaci marihuany dotyczyło ilości nie mniejszej niż 800 (osiemset) gramów, przeznaczonej dla 800 odbiorców, zaś substancji psychotropowej w postaci amfetaminy dotyczyło ilości nie mniejszej niż 1000 gramów, przeznaczonej dla 8.333 odbiorców, czyn ten zakwalifikowano z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65§1kk w zw. z art.12 kk i za to wymierzono mu, po zastosowaniu art.64§2kk i art.4§1kk, na podstawie art.56 ust.3 cytowanej ustawy i art.33§1 i §3kk, karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki za kwotę 50 (trzydziestu) zł,

17. oskarżonego **R. G.** uznano za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie LVII aktu oskarżenia i za to, po zastosowaniu art.4§1kk, na podstawie art.62 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzono mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

18. na podstawie art.85kk i art.86§1kk połączono orzeczone wobec oskarżonego **R. G.**, w punktach 15-17 wyroku, kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzono mu karę łączną 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

19. oskarżoną **A. W.**, w ramach czynu zarzucanego jej w punkcie LVIII aktu oskarżenia, uznano za winną popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 16 września 2010 roku w R., działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. G., K. S. i R. G., brała udział w zorganizowanej i kierowanej przez D. H. (1) grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z obrotem znaczną ilością środka odurzającego i substancji psychotropowej, czyn zakwalifikowano z art.258§1kk i za to na podstawie art.258§1kk wymierzono mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

20. oskarżoną **A. W.** uznano za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w punkcie LIX aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż wprowadzenie do obrotu środka odurzającego w postaci marihuany dotyczyło ilości nie mniejszej niż 800 (osiemset) gramów, przeznaczonej dla 800 odbiorców, zaś substancji psychotropowej w postaci amfetaminy dotyczyło ilości nie mniejszej niż 1000 gramów, przeznaczonej dla 8.333 odbiorców, czyn ten zakwalifikowano z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65§1kk w zw. z art.12 kk i za to wymierzono mu, po zastosowaniu art.64§2kk i art.4§1kk, na podstawie art.56 ust.3 cytowanej ustawy i art.33§1 i §3kk, karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki za kwotę 50 (trzydziestu) zł,

21. oskarżoną **A. W.**, w ramach czynów zarzucanych jej w punktach LX-LXIII aktu oskarżenia uznano ją za winną popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 15 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach wykonania z góry powziętego zamiaru dotyczącego sprzedaży środków odurzających oraz substancji psychotropowych zgłaszającym się nabywcom, udzieliła:

- D. M. – wspólnie i w porozumieniu ze Z. G. – 30 (trzydzieści) gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 900 zł,
- J. S. (1) – wspólnie i w porozumieniu ze Z. G. – 16 (szesnaście) gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 480 zł,
- I. S. – wspólnie i w porozumieniu ze Z. G. i K. S. – 11 (jedenaście) gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 330 zł,

- M. S. – wspólnie i w porozumieniu ze Z. G. i K. S. – 15 (piętnaście) gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za łączną kwotę 600 zł,

czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, czyn ten zakwalifikowano z art.59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12kk w zw. z art.65§1kk i za to po zastosowaniu art.64§2kk, na podstawie art.59 ust.1 cytowanej ustawy wymierzono je karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

22. na podstawie art.85kk i art.86§1kk połączono orzeczone wobec oskarżonej **A. W.**, w punktach 19-21 wyroku, kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzono jej karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

23. oskarżoną **D. H. (2)** uniewinniono od popełnienia czynów zarzucanych jej w punktach LXIV i LXV aktu oskarżenia,

24. na podstawie art.46§1kk zobowiązano oskarżonego **D. H. (1)** do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami przypisanymi mu w punkcie 1 wyroku, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych:

- (...), reprezentowanego przez Stowarzyszenie (...) w W. – kwoty 200 (dwustu) zł,
- (...), reprezentowanego przez Stowarzyszenie (...) w W. – kwoty 80 (osiemdziesięciu) zł,
- (...), reprezentowanego przez Stowarzyszenie (...) w W. – kwoty 400 (czterystu) zł,
- (...), reprezentowanego przez Stowarzyszenie (...) w W. – kwoty 200 (dwustu) zł,
- (...), reprezentowanego przez (...) w W. – kwoty 80 (osiemdziesięciu) zł,
- (...), reprezentowanego przez Stowarzyszenie (...) w W. – kwoty 200 (dwustu) zł,

25. na podstawie art.45§1kk orzeczono wobec oskarżonych: **D. H. (1), R. G., Z. G., K. S. i A. W.** przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa z art.56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii:

- 1.200 (tysiąc dwieście) zł od oskarżonego **R. G.** ,
- po 15.700 (piętnaście tysięcy siedemset) zł od **D. H. (1), Z. G., K. S. i A. W.** ,

26. na podstawie art.70 ust.4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii zasądzono od oskarżonego **D. H. (1)** na rzecz Centrum Leczenia Uzależnień (...) w O. nawiązkę w kwocie 4.000 (cztery tysiące) zł,

27. na mocy art.63§1kk na poczet orzeczonych wobec oskarżonych kar łącznych pozbawienia wolności zaliczono im okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- oskarżonemu **D. H. (1)** od 19 września 2010 roku do 22 maja 2012 roku,
- oskarżonemu **Z. G.** od 16 września 2010 roku do 22 maja 2012 roku,
- oskarżonemu **K. S.** od 30 września 2010 roku do 29 lutego 2012 roku oraz od 19 kwietnia 2012 roku do 22 maja 2012 roku,
- oskarżonemu **R. G.** od 16 września 2010 roku do 8 grudnia 2011 roku,
- oskarżonej **A. W.** od 16 września 2010 roku do 15 marca 2011 roku,

28. na mocy art.44§2kk orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych przechowywanych w Magazynie Dowodów Rzeczowych Sądu Okręgowego w Gdańsku, wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...), pod pozycjami:

- numer 1 – w postaci młynka w kształcie piłki golfowej,
- numer 2 – w postaci 48 sztuk woreczków strunowych,
- numer 4 – w postaci 2 sztuk reklamówek z nadrukiem (...) oraz 200 sztuk woreczków strunowych,
- numer 5 – w postaci reklamówki z wizerunkiem kwiatów, reklamówki z wizerunkiem butelek wina, 4 sztuk woreczków foliowych koloru brązowego,
- numer 6 – w postaci 2 sztuk reklamówek z nadrukiem (...) oraz 199 woreczków strunowych,
- numer 10 – w postaci puszki z nadrukiem (...),
- numer 12 – w postaci woreczka strunowego,

29. na mocy art.230§2kpk dowód rzeczowy przechowywany w Magazynie Dowodów Rzeczowych Sądu Okręgowego w Gdańsku, wymieniony w wykazie nr (...) pod pozycją 11 – w postaci lufki szklanej – zwrócono oskarżonej **A. W.**,

30. na mocy art.70 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity, Dz. U. z 2012 roku, poz.124) orzeczono przepadek przez zniszczenie dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) pod pozycją:

- numer 3 – w postaci proszku barwy żółtej o masie netto 39,70 gramów,
- numer 7 – w postaci suszu roślinnego o masie 173,88 gramów,
- numer 8 – w postaci suszu roślinnego o masie 173,42 gramów,
- numer 9 – w postaci proszku barwy białej, beżowej oraz jasnożółtej o masie 293,97 gramów oraz suszu roślinnego o masie 7,61gramów,

31. na mocy art.70 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity, Dz. U. z 2012 roku, poz.124) orzeczono przepadek dowodu rzeczowego wymienionego w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) pod pozycją 13 – w postaci proszku barwy żółtej o masie 0,33 grama,

32. na podstawie art.192a§1kpk zarządzono zniszczenie przechowywanych w Magazynie Dowodów Rzeczowych Sądu Okręgowego w Gdańsku depozytów pod poz. 68/11 w postaci materiałów pobranych od K. C., R. G., Z. G., K. S., A. W., D. H. (1) i D. H. (2),

33. zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. W. kwotę 2.583 zł brutto, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu Z. G. z urzędu,

34. zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. S. kwotę 2.100 zł brutto, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu K. S. z urzędu,

35. zwolniono oskarżonych od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, wydatkami w tym zakresie obciążając Skarb Państwa, w części uniewinniającej wyroku kosztami procesu obciążono Skarb Państwa.

Z wyrokiem nie zgodzili się i apelacje wywiedli: Prokuratura Apelacyjna w G. oraz obrońcy oskarżonych D. H. (1), Z. G., K. S., R. G. i A. W..

Prokuratura Apelacyjna w G., na podstawie art.425§1 i §2kpk oraz art.444kpk, zaskarżyła wyrok na niekorzyść oskarżonej D. H. (2), w części dotyczącej uniewinnienia jej od popełniania zarzucanych przestępstw. Działając w oparciu o art.427§2kpk i art.438pkt3kpk, oskarżyciel publiczny zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mający wpływ na treść orzeczenia, to jest niesłuszne uznanie, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do uznania D. H. (2) za winną popełnienia zarzucanych jej czynów, w szczególności poprzez bezzasadne przyjęcie wyjaśnień oskarżonej za wiarygodne w całości, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego, a w szczególności świadka P. H. (k.1248-1252) oraz zapisu rozmowy K. S. i A. W. (k.1992), oraz wynikające z niego prawidłowe ustalenia faktyczne wskazują, iż D. H. (2) dopuściła się popełnienia zarzucanych jej czynów – co powinno skutkować wydaniem wyroku skazującego (zgodnie z dyrektywą wyrażoną w art.2§2kpk). W petitum apelacji Prokurator domagał się, na podstawie art.427§1kpk i art.437§1 i §2kpk, uchylecia wyroku w zaskarżonej części i skierowania sprawy - w tym zakresie - do ponownego rozpoznania.

W ocenie Prokuratora, Sąd a quo zgromadzony w sprawie materiał dowodowy ocenił z naruszeniem art.4 i 7kpk, co skutkowało powstaniem błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i miało wpływ na jego treść. W pierwszej kolejności, Prokuratura zarzuciła Sądowi nieprawidłową ocenę wiarygodności zeznań P. H., złożonych na etapie postępowania przygotowawczego, w stosunku do jego depozycji składanych na rozprawie. Apelujący szczegółowo wskazywał, że nie było żadnych podstaw do podważenia wiarygodności zeznań ze śledztwa, w których świadek P. H. opisywał, że D. H. (2) miała świadomość działań syna powiązanych z narkotykami. Prokurator kolejno utrzymywał, że Sąd pierwszej instancji nie przytoczył żadnych argumentów, które przemawiałyby za koniecznością wniosku o bezpodstawnym pomawianiu D. H. (2) o popełnienie przestępstw, w szczególności w świetle konstatacji, iż ocena depozycji świadka H. została dokonana w oderwaniu od innego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Chodziło tutaj o utrwaloną operacyjnie rozmowę telefoniczną, między oskarżonymi A. W. i K. S. (k.1992), w czasie której D. H. (2) dzwoniła do A. W., aby dowiedzieć się gdzie jest K. S.. D. H. (2) informowała wówczas, że „jedzie klient”, co jednoznacznie należało wiązać z działalnością narkotykową oskarżonych. W świetle tych okoliczności, zdaniem skarżącego, wina oskarżonej w zakresie zarzucanych jej czynów powinna zostać przyjęta, co z kolei winno prowadzić do wydania wyroku skazującego.

Obrońca oskarżonego D. H. (1), na podstawie art.444kpk i art.425§1-3kpk, zaskarżył wyrok w części uznającej oskarżonego D. H. (1) za winnego popełnienia czynów przypisanych w punktach 1 i 2 oraz w zakresie orzeczenia o karze. Wyrokowi zarzucono, na podstawie art.438pkt3kpk, błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, mający wpływ na jego treść, poprzez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony D. H. (1) dopuścił się czynów określonych w punkcie 1 orzeczenia, wyczerpując dyspozycję ciągu przestępstw z art.278§2kk oraz czynu określonego w punkcie 2 orzeczenia – wyczerpującego normę art.258§3kk. Nadto wyrokowi zarzucono, na podstawie art.438pkt4kpk, rażącą surowość orzeczonych kar jednostkowych oraz kary łącznej w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, jako nieadekwatnych do celów kary i pozostałych zasad określonych w art.53kk. obrońca w konsekwencji domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego od dokonania czynów przypisanych mu w punkcie 1 i 2 wyroku, ewentualnie uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku. W przypadku nie uwzględnienia wskazanych wniosków obrońca żądał złagodzenia wymierzonej kary pozbawienia wolności.

W uszczegółowieniu podnoszonych zarzutów obrońca D. H. (1) wywodził, że do przypisania sprawstwa czynów z art.278§2kk w zw. z art.91§1kk nie wystarczy samo ustalenie, iż oskarżony posiadał nielegalne oprogramowanie komputerowe. Niezbędnym warunkiem jest wykazanie winy, a zatem świadomości, że oprogramowanie było nielegalne. Tymczasem, Sąd Okręgowy nie wykazał w sposób nie budzący wątpliwości, że oskarżony, który nie instalował oprogramowania, miał taką świadomość. Podobnie Sąd nie wykazał, że D. H. (1) działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Stwierdzenie zaoszczędzenia na wydatkach – zdaniem skarżącego – jest niewystarczające.

W odniesieniu do czynu przypisanego w punkcie 2 orzeczenia obrońca odwoływał się do swego poglądu, wbrew stanowisku Sądu a quo, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przypisania D. H.

(1) popełnienia czynu z art.258§3kk. Domagano się przyjęcia, że grupa miała charakter szajki przestępczej, bez powiązania wewnętrzną strukturą, z więzami jedynie rodzinnymi i koleżeńskimi.

W części dotyczącej zarzutu rażącej niewspółmierności kary, apelujący wykazywał, że Sąd pierwszej instancji nadmierną uwagę przywiązał do zasady prewencji generalnej, polegającej na odstraszeniu społeczeństwa, marginalizując przyznanie się oskarżonego do winy i okazanie przez niego skruchy.

Z kolei **obrońca oskarżonego Z. G.** zaskarżył wyrok w części dotyczącej uznania oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art.258§1kk (punkt 6 wyroku). Na podstawie art.427§1 i §2kpk, art.438pkt3kpk wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a polegający na uznaniu, że Z. G. dopuścił się popełnienia przestępstwa z art.258§1kk, pomimo poważnych wątpliwości w tym względzie, wynikających z materiału dowodowego sprawy. Powołując się na to, skarżący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku, poprzez uniewinnienie Z. G. od przypisanego mu przestępstwa, uchylenia kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności i wymierzenia znacznie łagodniejszej kary pozbawienia wolności, w dolnym ustawowym wymiarze, za czyny przypisane oskarżonemu w punktach 7-9 wyroku. W uzasadnieniu skargi obrońca wywodził, że stopień powiązań organizacyjnych i hierarchicznych pomiędzy oskarżonymi był tego rodzaju, iż nie pozwalał na przyjęcie znamienia „zorganizowania”, a wystarczał jedynie do przyjęcia współsprawstwa w ramach art.18§1kk.

Obrońca oskarżonego K. S. zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w części dotyczącej rozstrzygnięć zamieszczonych w punktach 11 i 14. Na podstawie art.427§1 i §2kpk oraz art.438pkt2 i 3kpk orzeczeniu zarzucił: a) obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść decyzji, poprzez naruszenie art.4, 5, 7kpk, b) błąd w ustaleniach faktycznych, mogący mieć wpływ na treść orzeczenia, a polegający na przyjęciu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonemu popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie XXXVIII aktu oskarżenia, podczas gdy analiza tego materiału powinna prowadzić do odmiennego ustalenia. Z tego powodu apelujący, na podstawie art.427§1 i §2kpk, wnosił, aby Sąd odwoławczy działając na zasadzie art.437§1 i §2kpk, zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił K. S. od popełnienia czynu z punktu 11 wyroku oraz stosownie do tego obniżył karę łączną orzeczoną w punkcie 14 wyroku, ewentualnie uchylił wyrok w zaskarżonej części i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu apelacji wywodzono, że zebrane dowody nie pozwalają na ustalenie, iż K. S. popełnił zarzucane mu przestępstwa w ramach zorganizowanej grupy, w której miałyby pełnić określone funkcje. Zdaniem obrońcy, oskarżony nie miał świadomości istnienia zorganizowanej grupy, nadto nie miał zamiaru działania w jej strukturach.

Apelacja **obrońcy oskarżonego R. G.** dotyczyła tej części wyroku, w której oskarżonego uznano za winnego popełnienia przestępstw opisanych w punktach 15 i 16 (punkty LV i LVI aktu oskarżenia). Na zasadzie art.427§2kpk w zw. z art.438pkt1 i 2kpk orzeczeniu zarzucono:

I. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez przyjęcie, że:

1) działania oskarżonego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, miały na celu popełnianie przestępstw związanych z obrotem znaczną ilością środka odurzającego i substancji psychotropowej, gdy tymczasem zebrany materiał dowodowy w postaci zeznań świadków, czy wyjaśnień współoskarżonych nie wskazywał na to - żadna z osób nabywających narkotyki lub mająca jakiś kontakt z oskarżonymi, nie potwierdziła udziału lub obecności R. G. przy transakcjach sprzedaży czy w ich pobliżu, nadto osoby te wskazywały, że znajomość R. G. z D. H. (1) miała charakter relacji czysto towarzyskich,

2) utrwalone rozmowy telefoniczne, pomiędzy oskarżonym i Z. G., wskazywały na obrót narkotykami, podczas gdy ich treść nie pozwalała na wyciąganie takich wniosków,

II. obrazę prawa materialnego, to jest art.60§3kk, polegającą na jego niezastosowaniu wobec oskarżonego, w sytuacji kiedy R. G. już na etapie postępowania przygotowawczego ujawnił informacje dotyczące osób ucztowniczych w

popelnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popelnienia, a wycofał się z treści złożonych depozycji jedynie z obawy o życie własne i rodziny,

III. obrazę przepisów postępowania, to jest art.4 kpk, art.5§2kpk, art.7kpk w zw. z art.424§1 pkt1kpk, polegającą na sporządzeniu nie nadającego się do kontroli odwoławczej uzasadnienia, co polegało na tym, że:

- 1) nie uzasadniono odmowy przyznania wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, w których nie przyznał się do uczestnictwa w zorganizowanej grupie przestępczej, podkreślając, że nikt nie wydawał mu rozkazów, sam nigdy nie sprzedawał narkotyków, zaś o grupie wiedział tylko tyle, iż przynależeli do niej D. H. (1) oraz A. W., zaś K. S. znał tylko z widzenia,
- 2) pominięto twierdzenia oskarżonego, że zgodził się na przechowywanie narkotyków z uwagi na swoje uzależnienie, co z kolei umożliwiało mu łatwy i darmowy dostęp do narkotyków,
- 3) nie wskazano w uzasadnieniu w jakim trybie zastosowano „podśluch” telefoniczny oraz nie przeprowadzono jakichkolwiek rozważań na temat legalności zastosowanego środka,
- 4) nie wyjaśniono podstawy prawnej wyroku, to jest zastosowanej wobec oskarżonego kwalifikacji prawnej z art.65§1kk, co uczyniono w stosunku do pozostałych oskarżonych (str.72 uzasadnienia),

IV. obrazę przepisów postępowania, to jest art.410kpk w zw. z art.393§1kpk i art.143§1pkt7kpk, poprzez uznanie, że dołączone do akt sprawy materiały, uzyskane w ramach prowadzonej, operacyjnej kontroli rozmów telefonicznych, w postaci protokołów odtworzenia zapisów rozmów telefonicznych utrwalonych na nośnikach CD-R, prowadzonych pomiędzy oskarżonym a Z. G., mogą stanowić dowód w przedmiotowym postępowaniu karnym, skoro przekłady słowne zapisów dźwięków nie stanowią samoistnego ani pierwotnego dowodu, na którym Sąd może poprzestać i mogą one zostać wprowadzone do procesu, ale tylko obok treści zarejestrowanych (utrwalonych dźwiękowo) rozmów telefonicznych, gdy tymczasem:

- 1) przedmiotowe rozmowy nigdy nie zostały odtworzone podczas prowadzonych w śledztwie przesłuchań R. G. i Z. G., celem umożliwienia im potwierdzenia faktu ich prowadzenia, zapoznania się z ich treścią, czy rozpoznania swojego głosu,
- 2) pomimo braku sprzeciwu stron - w zakresie ujawnienia treści przedmiotowych rozmów na rozprawie i zaliczenia ich w poczet materiału dowodowego bez odsłuchania - powinny owe rozmowy zostać odtworzone na rozprawie, a to wobec braku przedstawienia ich wcześniej R. G. oraz Z. G. w postępowaniu przygotowawczym.

W konkluzji obrońca R. G. domagał się:

- 1) zmiany zaskarżonego wyroku, poprzez uniewinnienie oskarżonego od popelnienia czynu z punktu 15 wyroku (punkt LV aktu oskarżenia),
- 2) uznania oskarżonego za winnego czynów opisanych w punktach 16 i 17 wyroku (punkty LVI oraz LVII aktu oskarżenia), ale tylko w zakresie wynikającym z przyznania się R. G., a zatem w konsekwencji zmiany orzeczenia w zakresie kwalifikacji prawnej, poprzez wyeliminowanie przypisania popelnionych przestępstw w warunkach art.65§1kk, wskazujących na udział w zorganizowanej grupie przestępczej, ewentualnie,
- 3) uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

W uzasadnieniu apelacji rozwinięto zarzuty wskazane w części wstępnej skargi. W szczególności twierdzono, że charakter powiązań istniejących między oskarżonymi nie miał cech „zorganizowanych”. Było tak, ponieważ ich związek wynikał jedynie z faktów wspólnego zamieszkiwania na tym samym osiedlu, chodzenia w przeszłości do tych samych szkół, czy bycia członkami tej samej rodziny. Akcentowano oprócz tego, że oskarżony R. G. nie miał świadomości istnienia zorganizowanej grupy przestępczej, a zgodził się na przechowywanie narkotyków tylko dlatego,

by mieć do nich łatwy dostęp (co wynikało z jego uzależnienia od środków psychoaktywnych). Co warte jeszcze zaakcentowania, w uzasadnieniu skargi sformułowano wątpliwości co do tego czy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, to jest utrwalone rozmowy telefoniczne, były zarejestrowane legalnie, i czy z tego powodu mogły one stanowić podstawę do czynienia ustaleń faktycznych. Powoływano się przy tym na określone ustawowo „podmiotowo – przedmiotowe granice” stosowania podsłuchu, o charakterze gwarancyjnym, wykluczające jakiegokolwiek odstępstwa od tych reguł („podpierając się” przy tym tezą wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 18 maja 2009 roku, II AKA 122/08).

Obrońca **oskarżonej A. W.** zaskarżył wyrok w całości i zarzucił mu:

I. na podstawie art.438pkt2kpk oraz art.427§2kpk obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść skarżonej decyzji, a mianowicie:

a) art.424§1kpk, polegającą na nie odniesieniu się w uzasadnieniu wyroku do istotnych kwestii mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, to jest do okoliczności, że jedynie oskarżony R. G. wyjaśniał w toku postępowania przygotowawczego, iż A. W. na polecenie D. H. (1) odbierała od niego narkotyki, a ponadto do okoliczności, z jakich powodów Sąd pierwszej instancji dał wiarę wyjaśnieniom tylko tego oskarżonego, w sytuacji gdy pozostali oskarżeni oraz świadkowie przeczyli faktom podawanym przez R. G.,

b) art.4kpk oraz art.7kpk, poprzez orzeczenie, z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz w sposób dowolny, a nie swobodny, że oskarżona nie tylko należała do zorganizowanej grupy przestępczej, ale również, że z przestępstwa uczyniła sobie stałe źródło dochodu, nie uwzględniając w tym zakresie szeregu okoliczności łagodzących,

c) art.4kpk, art.7kpk, art.410kpk, art.424kpk, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, polegającą na rozstrzygnięciu kolizji podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia i obostrzenia kary jedynie w oparciu o okoliczności przemawiające za nadzwyczajnym obostrzeniem kary i całkowite pominięcie w uzasadnieniu wyroku faktu istnienia podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia kary i nie wskazania podstaw takiej decyzji,

II. na podstawie art.438pkt3kpk oraz art.427§2kpk błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, poprzez:

a) niezasadne ustalenie, że oskarżona działała w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, nadto, że z popełnienia przestępstwa uczyniła sobie stałe źródło dochodu, a także, iż zachodziły wobec niej przesłanki do zastosowania art.65§1kk,

b) nie uwzględnienie, że oskarżona miała stałą pracę, jej rola w procederze miała charakter incydentalny, co z kolei prowadziło do wniosku, iż nie miała ona żadnej wiedzy na temat funkcjonowania grupy, jej działania nie spełniały kryteriów „stałego źródła dochodu” i „wprowadzenia do obrotu znacznych ilości środków odurzających”,

c) dowolną, a w konsekwencji błędną, ocenę wyjaśnień oskarżonej, które dotyczyły opisu jej roli w przestępczym procederze, pobudek i motywów oraz okoliczności popełnionych czynów, i przyjęcie w to miejsce – jako podstawy faktycznej wyroku - niespójnych, nielogicznych, sprzecznych z innym materiałem dowodowym wyjaśnień oskarżonego R. G., co w konsekwencji doprowadziło do skazania A. W.,

III. na podstawie art.438pkt1kpk oraz art.427§2kpk obrazę prawa materialnego, polegającą na:

a) niewłaściwym zastosowaniu art.65§1kk, polegające na niezasadnym uznaniu, że oskarżona popełniła zarzucane jej czyny w ramach zorganizowanej grupy i uczyniła sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, podczas gdy oskarżona nie należała do żadnej zorganizowanej grupy, a jej stałym źródłem dochodu było wynagrodzenie za pracę w sklepie,

b) niewłaściwym zastosowaniu art.56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez przyjęcie przez Sąd meriti, że oskarżona dopuściła się wprowadzenia do obrotu znacznej ilości środków odurzających, podczas gdy ilość ta w rzeczywistości była nieznaczna i stanowiła przypadek mniejszej wagi,

IV. na podstawie art.427§1 i §2kpk i art.438pkt4kpk rażąco niewspółmierność i surowość orzeczonej kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, to jest w stosunku do stopnia winy i społecznej szkodliwości zarzucanych oskarżonej czynów.

W konsekwencji sformułowanych zarzutów apelujący domagał się:

1) zmiany zaskarżonego wyroku, poprzez eliminację z opisu i podstawny prawnej skazania udziału oskarżonej w zorganizowanej grupie przestępczej oraz uczynienia sobie z popełniania przestępstw stałego źródła dochodu, a następnie wymierzenia na nowej podstawie łagodniejszej kary, to jest z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie,

2) uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku.

W uzasadnieniu apelacji skarżący uszczegółowił i uzupełnił sformułowane wcześniej zarzuty. Podkreślano naruszenie zasady in dubio pro reo, w kontekście wyjaśnień R. G., który jako jedyny pomówił oskarżoną A. W. o odbieranie narkotyków na polecenie oskarżonego D. H. (1). Stanowczo kontestowano też przyjęcie przez Sąd pierwszej instancji, że pieniądze, które oskarżona otrzymywała za sprzedawanie narkotyków stanowiły jej stałe źródło dochodu, gdy tymczasem podstawowym źródłem utrzymania A. W. było wynagrodzenie ze stosunku pracy w sklepie. Kolejne, poważne zastrzeżenie apelującego, dotyczyło ustalenia przez Sąd a quo, że oskarżona wprowadziła do obrotu znaczne ilości narkotyków, podczas gdy z jej wyjaśnień wynikało niezmiennie, iż tylko 20-30 razy pomagała kolegom w sprzedaży narkotyków, co prowadziło do koniecznego ustalenia, że w tym czasie nie miała możliwości wprowadzenia do obrotu znacznej ilości marihuany lub amfetaminy. Na koniec, skarżący sformułował zapatrywanie, że wymierzenie oskarżonej tak surowej, jak w wyroku, kary pozbawienia wolności, wobec jej wcześniejszej niekaralności, młodego wieku i naiwności życiowej - jest niehumanitarne i niezgodne z dyrektywami wymiaru kary, w szczególności z nakazami jej społecznego oddziaływania i dążenia do wychowania podsądnej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Argumenty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego R. G., a dotyczące podstaw prawnych wykorzystania - przy konstrukcji stanu faktycznego sprawy - materiału dowodowego w postaci utrwalonych rozmów telefonicznych i wiadomości SMS, decydują - in genere - o uchyleniu zaskarżonego wyroku i o przekazaniu sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania. Waga dostrzeżonych uchybień zmusza do uwzględnienia tych samych argumentów na korzyść pozostałych oskarżonych, którzy zostali skazani. W przypadku oskarżonej D. H. (2) o wydaniu orzeczenia kasatoryjnego decydują braki po stronie Sądu a quo w argumentacji własnego stanowiska, w zasadzie wynikające z nie uwzględnienia przy ferowaniu wyroku całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Z kolei, apelacja obrońcy oskarżonego D. H. (1) w części dotyczącej skazania za ciąg przestępstw zakwalifikowanych z art.278§2kk jest - z przyczyn dość oczywistych - bezzasadna i w tym zakresie nie może być uwzględniona.

*

Istota zagadnienia, które należy rozwiązać przed podjęciem decyzji przez Sąd odwoławczy, a czego w niniejszej sprawie nie zrobił Sąd pierwszej instancji, związana jest z budowaniem w procesie karnym przez organ meriti tzw. podstawy faktycznej orzeczenia. Ogólnie należy powiedzieć, co wynika z treści art.92kpk i art.410kpk, że podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej i mających znaczenie dla rozstrzygnięcia. Truizmem jest twierdzenie, że owe okoliczności, to jest fakty, muszą wynikać ze środków dowodowych przeprowadzonych i utrwalonych zgodnie z przepisami prawa. Reguła ta dotyczy także działalności Policji, która w ramach czynności pozaprocesowych (nazywanych operacyjno - rozpoznawczymi) - argumentum ex art.1kpk - ma

prawo, na warunkach określonych w ustawie, do uzyskiwania i utrwalania dowodów przestępstw umyślnych ściganych z oskarżenia publicznego. Dowody te potem, w postępowaniu sądowym, ujawniane są na mocy odpowiedniego stosowania art.393 §1zdanie pierwsze kpk (art.19 ust.15 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 roku o Policji – tekst jednolity Dz. U. z 2011 roku, Nr 287, poz.1687, z późn. zmianami). Analizując nakazy kierowane do organów policyjnych przy pozaprosowym uzyskiwaniu i utrwalaniu dowodów należy mieć także na uwadze, że problematyka ta nie jest w całości uregulowana w przepisach dotyczących procedury karnej i ustawy o Policji. Z mocy art.8 ust.2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1997 roku, Nr 78, poz.483) stosuje się tu art.49 i art.51 ustawy zasadniczej. Przypomnieć zatem wypada, że z art.49 wynika, iż Państwo Polskie zapewnia obywatelowi wolność i ochronę tajemnicy komunikowania się, a ich ograniczenie może nastąpić jedynie w przypadkach określonych w ustawie i w sposób w niej określony. Z kolei, w art.51 uregulowano obowiązek obywatela ujawniania organom państwowym informacji dotyczących jego osoby tylko na podstawie legitymacji ustawowej, z poszanowaniem przez organy władzy zasady niezbędności w demokratycznym państwie prawnym, z prawem dostępu obywatela do zbiorów dokumentów i danych, nadto z prawem każdego do żądania sprostowania oraz usunięcia informacji nieprawdziwych, niepełnych lub zebranych w sposób sprzeczny z ustawą, etc.

W sprawie będącej przedmiotem niniejszego rozpoznania materiał pozaprosowy powstał w sposób następujący: a) najpierw, 29 czerwca 2010 roku Komendant Wojewódzki Policji w G., za zgodą Prokuratora Okręgowego w G., złożył do Sądu Okręgowego w Gdańsku wniosek o nr 152/10, w którym powołując się na treść art.19 ust.1pkt5, ust.8 i 9 ustawy o Policji w zw. z art.56 i art.62 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, domagał się zarządzenia kontroli operacyjnej na PTK i SMS o kryptonimie (...), to jest wobec D. H. (1), który posługiwał się nr telefonu (...); kontrola, wedle wnioskodawcy, miała zostać zarządzona „w celu zapobieżenia przestępstwom, ujawnienia przestępstw dokonanych, wykrycia ich sprawców i współsprawców oraz uzyskania i utrwalenia dowodów ich winy”; Sąd Okręgowy w Gdańsku, na mocy postanowienia z 30 czerwca 2010 roku, IV K 175/RPKO/10, powołując się na treść przepisów art.19 ust.1, 8 i 9 ustawy o Policji, wskazując, że „w pełni podziela argumentację przywołaną we wniosku” i konstatując, iż „czyn mieści się w katalogu przestępstw wymienionych w stosownych przepisach ustawy o Policji”, wyraził zgodę na zastosowanie podsłuchu pozaprosowego na okres 3 miesiące; kontrola była prowadzona od 30 czerwca 2010 roku do 17 września 2010 roku, b) kolejny wniosek Komendant Wojewódzki Policji, za zgodą Prokuratora Okręgowego w G., złożył do Sądu Okręgowego w Gdańsku 19 lipca 2010 roku i oznaczył nr 164/10; w tym wniosku - z powołaniem się na identyczne jak poprzednio podstawy prawne i faktyczne - żądał zarządzenia kontroli operacyjnej na PTK i SMS o krypt. „ (...)” wobec nieustalonej osoby, posługującej się nr telefonu (...); Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z 19 lipca 2010 roku, IV K 188/RPKO/10, na podstawie art.19 ust.1, 8 i 9 ustawy o Policji „zarządził kontrolę operacyjną polegającą na zastosowaniu techniki PTK i SMS wobec N/N użytkującego telefon o nr (...) na 3 miesiące”; w uzasadnieniu decyzji sądowej podano identyczną argumentację jak przy rozpoznawaniu wniosku z 29 czerwca 2010 roku; kontrola miała miejsce od 19 lipca 2010 roku do 31 sierpnia 2010 roku, c) trzeci wniosek o nr 184/10 Komendant Wojewódzki Policji w G., za zgodą Prokuratora Okręgowego w G., złożył do sądu 23 sierpnia 2010 roku, a dotyczył on nieznanej osoby użytkującej telefon komórkowy o nr (...); Komendant - jak poprzednio – powoływał się na treść art.19 ust.1pkt5 ustawy o Policji oraz art.56 i art.62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii; Sąd Okręgowy w Gdańsku, w postanowieniu z 25 sierpnia 2010 roku, XIV K 217/RPKO/10 podzielił zapatrywanie wnioskodawcy i zarządził kontrolę operacyjną PTK i SMS, kryptonim „ (...)”, na okres 3 miesiące; kontrola rozpoczęła się 25 sierpnia 2010 roku, a zakończyła 17 września 2010 roku, d) ostatni wniosek o nr 185/10 Komendant Wojewódzki Policji, po uzyskaniu aprobaty Prokuratora Okręgowego w G., złożył do Sądu Okręgowego w Gdańsku 24 sierpnia 2010 roku; Komendant – podobnie jak we wcześniejszych przypadkach – domagał się zarządzenia kontroli operacyjnej wobec N/N osoby, posługującej się telefonem komórkowym o nr (...), która wcześniej posługiwała się nr (...), a podstaw prawnych wniosku upatrywał w treści art.19 ust.1pkt5 ustawy o Policji w zw. z art.56 i art.62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii; Sąd Okręgowy w Gdańsku, postanowieniem z 25 sierpnia 2010 roku, XIV K 218/RPKO/10, na podstawie art.19 ust.1, 8 i 9 ustawy o Policji zarządził kontrolę PTK i SMS, o kryptonimie „ (...)”, na okres 3 miesiące – dzieląc argumentację przywołaną we wniosku i stwierdzając, że „czyn mieści się w katalogu przestępstw wymienionych w stosownych przepisach ustawy o Policji”; podsłuch miał faktycznie miejsce od 25 sierpnia 2010 roku do 17 września 2010 roku.

Analiza wniosków Komendanta Wojewódzkiego Policji w G., postanowień Sądu Okręgowego i pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie XIV K 199/11, pozwala na wyciągnięcie kilku podstawowych wniosków. Po pierwsze, najwcześniej zarządzonej został podsłuch na nr telefonu (...), którym posługiwał się D. H. (1). Potem zarządzonej kontrolę wobec osoby o niustalonych danych, która posługiwała się telefonem (...), a uczyniono to, ponieważ kontaktowała się z D. H. (1). Na koniec zaczęto kontrolować N/N osoby posługujące się telefonami: (...) – ponieważ podmiot wcześniej użytkujący telefon (...) zmienił numer, (...) – z uwagi na to, że niustalona osoba kontaktowała się z podsłuchiwanym od początku D. H. (1). Po drugie, w akcie oskarżenia przyjęto, a w ślad za skargą publiczną uczynił to też Sąd pierwszej instancji, że numerami (...) i (...) posługiwał się Z. G., a numerem (...) Z. G., K. S. i A. W.. Tym samym stwierdzić należy, zgodnie z art.19 ust.7pkt4 ustawy o Policji, że o ile kryterium konieczności wskazania we wniosku policyjnym, a więc i w postanowieniu sądowym, „danych osoby lub innych danych, pozwalających na jednoznaczne określenie podmiotu lub przedmiotu, wobec którego stosowana będzie kontrola operacyjna” zostało spełnione w przypadku D. H. (1), Z. G., K. S. i A. W., o tyle nie budzi żadnych wątpliwości, iż postanowienia o zarządzeniu kontroli nie dotyczyły R. G. i D. H. (2). Po trzecie, dyspozytywna treść omawianych postanowień Sądu Okręgowego w Gdańsku – spełniając warunek „opisu przestępstwa z podaniem, w miarę możliwości, jego kwalifikacji prawnej”, czyli warunek umieszczony w art.19 ust.7pkt2 w zw. z art.19 ust.1 ustawy o Policji - odwołuje się do punktu 5 ust.1 art.19 cytowanej ustawy, który dotyczy m. in. „nielegalnego wytwarzania, posiadania lub obrotu (...) środkami odurzającymi lub substancjami psychotropowymi albo ich prekursorami (...)”. Skoro tak, powstaje zasadnicze spostrzeżenie, że Sąd Okręgowy w Gdańsku w tenorze odpowiednich postanowień nie wskazał wprost, że kontrola operacyjna zostaje zarządzona w zakresie przestępstwa kwalifikowanego z art.258kk, choć przecież pozwalał na to art.19ust.1pkt2 ustawy o Policji. Jednak dla całkowitej jasności wyводу, w tym miejscu dodać trzeba, że treści uzasadnień wniosków Komendanta Wojewódzkiego Policji w G., ich pełna akceptacja przez Sąd zarządzający podsłuch pozaprosesowy, wskazują pośrednio – ale w wystarczającym stopniu - iż organy te odnosiły się do znamion przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie przestępczej.

Natomiast Prokuraturze, która w sprawie IV K 199/11 jest autorem aktu oskarżenia, a także Sądowi meriti, umknęło przy rozpatrywaniu sprawy, że na mocy ustawy z 4 lutego 2011 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2011 roku, Nr 53, poz.273) od 11 czerwca 2011 roku zmieniła się treść normatywna ustawy o Policji (art.19 ust.1, ust.1a, ust.7pkt3, ust.8, ust.10, ust.15, ust.15a-15e, ust.17, ust.17a, ust.22, art.19a, art.19b). W interesującym nas zakresie - w art.19ust.15c, d i e - wprowadzono zasadę, zgodnie z którą, jeżeli w wyniku stosowania kontroli operacyjnej uzyskano dowód popełnienia przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, w stosunku do którego można zarządzić kontrolę operacyjną, popełnionego przez osobę, wobec której była stosowana kontrola operacyjna, innego niż objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej, albo popełnionego przez inną osobę, o zgodzie na jego wykorzystanie w postępowaniu karnym orzeka postanowieniem sąd, który zarządził kontrolę operacyjną albo wyraził na nią zgodę w trybie określonym w ust.3, na wniosek prokuratora, o którym mowa w ust.1. Wniosek prokurator kieruje do sądu nie później niż w ciągu miesiąca od dnia otrzymania materiałów zgromadzonych podczas stosowania kontroli operacyjnej, przekazanych mu przez organ Policji niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 2 miesięcy od dnia zakończenia tej kontroli. Sąd wydaje postanowienie w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku przez prokuratora. Reasumując, uregulowanie zamieszczone w art.19ust.15c, d i e ustawy o Policji dotyczy bardzo ważnej kwestii, to jest tzw. „przypadkowych znalezisk”, czyli prawa do wykorzystania w postępowaniu karnym dowodów na popełnienie - przez podmiot podsłuchiwany - przestępstw nie objętych wcześniejszym, pierwotnym postanowieniem o zarządzeniu kontroli lub dowodów popełnienia przestępstw przez osobę, która nie była wymieniona w treści pierwszego postanowienia. Ustawodawca w nowych przepisach określił ramy podmiotowo – przedmiotowe i procedurę pozwalające na wykorzystanie takiego „znaleziska”. Przed 11 czerwca 2011 roku kwestie te pozostawały sporne, a wokół nich toczyła się bardzo ożywiona dyskusja, która miała swoje odzwierciedlenie w orzecznictwie sądowym i literaturze przedmiotu.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, w sprawie przeciwko oskarżonym D. H. (1) i innym, należy - przede wszystkim - odpowiedzieć na pytanie, jak postąpić z „przypadkowymi znaleziskami” w sytuacji, kiedy postanowienia o zarządzeniu kontroli operacyjnej zostały wydane przed 11 czerwca 2011 roku, do tego dnia nie ogłoszono żadnej decyzji „zezwalającej” na wykorzystanie dowodów zebranych ponad treść pierwotnego postanowienia, a „wprowadzenie do

procesu” (k.4222-4227) protokołów odtworzeń utrwalonych rozmów, krótkich wiadomości tekstowych i płyt CD-R z zapisami tych informacji - nastąpiło po dacie 11 czerwca 2011 roku. Nie budzi wątpliwości Sądu Apelacyjnego, że w sprawie IV K 199/11 Sąd a quo miał do czynienia z „przypadkowymi znaleziskami”. Chodzi tutaj o to, że podsłuch operacyjny był zarządzany w niejednolitym czasie, na różne stacje PTK, nadto na konkretne podmioty, więc utrwalane rozmowy telefoniczne i SMS-y w świetle nowego stanu prawnego nie mogą być wykorzystywane wobec każdego oskarżonego - w znanym zakresie przedmiotowym aktu oskarżenia. Wedle organu ad quem, Sąd meriti analizowaną problematykę marginalizuje, a nawet podejmuje sprzeczne decyzje procesowe na gruncie identycznego stanu faktycznego. Otóż, skazanie oskarżonego R. G. Sąd uzasadnia dowodowo treścią nagranych rozmów telefonicznych, doskonale zdając sobie sprawę z tego, że nie obejmowało go żadne z postanowień o zarządzaniu kontroli operacyjnych, by w takiej samej sytuacji, co do D. H. (2), stwierdzić, iż wykorzystanie faktologicznie rozmów prowadzonych przez oskarżoną z podsłuchiwanymi „obiektami” było „nielegalne”. Poza tym, Sąd pierwszej instancji w ogóle nie dostrzega zakresu przedmiotowego zarządzanych kontroli, w porównaniu do zarzutów stawianych w skardze publicznej, co wymaga pogłębionej uwagi.

Rozwikłanie wyżej opisanego zagadnienia nie jest łatwe, a to dlatego, że w ustawie z 4 lutego 2011 roku, w zakresie przepisów intertemporalnych, zredagowano jedynie art.11, w którym zdecydowano się na trzymiesięczne *vacatio legis* przed wejściem ustawy w życie. Brakuje więc wyraźnie w akcie prawnym przepisów przejściowych, co tym bardziej dziwi, gdy uświadomić sobie *ratio legis* wprowadzonych zmian. Mianowicie, w uzasadnieniu projektu ustawy zmieniającej Prezes Rady Ministrów (vide: Druk Sejmowy Nr 2915, z 31 marca 2010 roku) wskazywał, że celem projektowanego aktu prawnego jest, m. in., „wprowadzenie do Kodeksu postępowania karnego oraz ustaw kompetencyjnych instytucji określanej w orzecznictwie jako „zgoda następcza”, „to jest sądowej zgody na wykorzystywanie dowodów pochodzących z kontroli (...) operacyjnej, które wykraczały poza zakres postanowienia sądu zarządzającego tego rodzaju czynności (...)”. Dalej, w przytaczanej argumentacji Prezes Rady Ministrów odwoływał się do uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2007 roku, I KZP 6/97, w którym wyrażono pogląd, że „uzyskane dowody pozwalające na wszczęcie postępowania karnego lub mające znaczenie dla toczącego się postępowania (art.19ust.15 ustawy z dnia 9 kwietnia o Policji) to także dowody popełnienia przestępstw określonych w art.19ust.1 ustawy o Policji – przez osobę inną niż objęta postanowieniem wydanym na podstawie art.19ust.2 tej ustawy albo popełnionych wprawdzie przez osobę nim objętą, ale dotyczące przestępstw innych niż wskazane w tym postanowieniu i mogą być one wykorzystane w postępowaniu przed sądem (art.393§1 zdanie 1 kpk stosowany odpowiednio), ale pod warunkiem, że w tym zakresie zostanie wyrażona następcza zgoda sądu na przeprowadzenie kontroli operacyjnej (art.19ust.3 ustawy o Policji, stosowany odpowiednio)”. Skoro tak, to ustawodawca zdawał sobie sprawę, że nowy akt prawny wprowadza ściśle reguły postępowania z „przypadkowymi znaleziskami”, w miejsce dotychczas stosowanych per analogiam zasad z art.19ust.3, czyli z wszystkimi wątpliwościami dotyczącymi ustalania „odpowiedniego” zakresu obowiązywania cytowanego przepisu, np. w zakresie terminu, w ciągu którego organ wnioskujący o wydanie „zgody następczej” powinien wystąpić z odpowiednią inicjatywą. Niestety ustawodawca nie wskazał wprost sposobu postępowania w takim przypadku, jak w niniejszej sprawie, co skutkuje koniecznością dokonania wykładni.

Dokonanie owej wykładni nie jest możliwe bez skróconego - z uwagi na ramy prawne uzasadnienia – zreferowania poglądów orzecznictwa sądowego i literatury przedmiotu, które były prezentowane przed wejściem w życie ustawy z dnia 4 lutego 2011 roku, a dotyczyły instytucji „przypadkowych znalezisk”.

Generalnie powiedzieć można, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i w doktrynie procesu karnego, występowały trzy grupy poglądów, wedle których: a) wykorzystanie takich materiałów jest niedopuszczalne, b) wykorzystanie „przypadkowych znalezisk” jest dopuszczalne i c) wykorzystanie takich materiałów jest dopuszczalne, pod warunkiem uzyskania następczej zgody sądu wyrażonej na podstawie odpowiednio stosowanych przepisów dotyczących zarządzenia kontroli i utrwalania rozmów w wypadkach niecierpiących zwłoki.

Pierwszy pogląd znalazł swoje reprezentatywne odzwierciedlenie w znanej wypowiedzi Sądu Najwyższego, w uchwale składu 7 sędziów z 23 marca 2011 roku, I KZP 32/10 (OSNKW 2011/3/22, SIP LEX nr 738186), który analizując zagadnienie dopuszczalności wykorzystania materiałów uzyskanych w toku kontroli operacyjnej prowadzonej w

oparciu o przepisy ustawy o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym uznał, że dowodami uzyskanymi w wyniku kontroli operacyjnej, zarządzanej postanowieniem Sądu, wydanym na podstawie art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. Nr 104, poz. 708 ze zm.), które pozwalają na wszczęcie postępowania karnego lub mają znaczenie dla toczącego się postępowania karnego (art. 17 ust. 15 tej ustawy), są jedynie dowody dotyczące przestępstw, określonych w jej art. 17 ust. 1, które zostały wskazane w postanowieniu o zastosowaniu kontroli operacyjnej lub w postanowieniu o udzieleniu tzw. zgody następczej, w tym wydanej także w toku kontroli operacyjnej (art. 17 ust. 3 ustawy), a popełnionych przez osobę, której dotyczyła zgoda pierwotna i osobę, co do której wydano zgodę następczą. W uzasadnieniu uchwały z dnia 23 marca 2011 r., I KZP 32/10, Sąd Najwyższy wskazał, iż skoro ustawa o CBA wymaga, aby w decyzji o zastosowaniu kontroli operacyjnej, wskazać zarówno osobę, której ma ona dotyczyć, jak i czyn lub czyny, odnośnie do których kontrola ta ma być zastosowana (z wykazaniem przy tym, że jest ona niezbędna, gdyż inne czynności operacyjne okazują się bądź zadają się być nieskuteczne lub nieprzydatne), to jedynie w takim właśnie podmiotowym i przedmiotowym zakresie, określonym w postanowieniu sądu o zarządzeniu tej kontroli, kontrola operacyjna staje się dopuszczalnym, legalnym wkroczeniem w sferę wolności korespondencji. W innym przypadku – polegającym na zarejestrowaniu materiałów dotyczących innych przestępstw, co do których możliwe jest również zarządzenie kontroli operacyjnej albo analogicznych przestępstw innych osób niż wskazane w postanowieniu o tej kontroli - jeżeli kontrola operacyjna nie została kolejną decyzją sądu, w tym w postaci tzw. zgody następczej, poszerzona, ustawowe ograniczenie wolności komunikowania się nie funkcjonuje, a prymat ma konstytucyjna gwarancja takiej wolności. Zatem, dowody pozyskane poza zakresem zastosowanego ograniczenia uzyskano wprawdzie w ramach zarządzanej przez sąd kontroli, ale poza jej granicami, a więc niezgodnie z wymogami ustawy. Nie można tym samym uznać, że są to dowody uzyskane legalnie. Podobne - co do istoty - zapatrywanie wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniu z 13 kwietnia 2011 roku, III KK 367/10 (OSNKW 2011/9/78).

Pogląd ten korespondował z wypowiedziami przedstawicieli doktryny procesu karnego, którzy podnosili, iż informacje uzyskane w toku zarządzanej legalnie kontroli i utrwalania rozmów, które wykraczały poza przedmiotowe lub podmiotowe granice owej kontroli, określone poprzez treść decyzji o zarządzeniu kontroli, należało uznać za informacje zgromadzone w sposób sprzeczny z ustawą i jako takie nie mogły one nigdy stanowić dowodu popełnienia przestępstwa w sprawie karnej (zob. D. Drajewicz, Zgoda następcza sądu na stosowanie kontroli operacyjnej, Prokuratura i Prawo 2009, nr 1, s. 93-100; A. Gaberle, Dowody w sądowym procesie karnym. Teoria i praktyka, Warszawa 2010, s. 390-391; K. Grzegorzczak, Wojskowy Przegląd Prawniczy 2008, nr 4 s. 157; P. Pająk, Czy dojdzie do zmiany linii orzeczniczej dotyczącej wykorzystania dowodowego wykorzystania materiałów operacyjnych, e-Czasopismo Prawa Karnego i Nauk Penalnych 6/2011, s. 10-12, podobnie L. Stryjewski, Glosa do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., sygn. I KZP 6/07, Prokurator 2009, nr 3-4, s. 121). Co najwyżej, owe informacje mogłyby stanowić ewentualną podstawę informacyjną decyzji o zarządzeniu kontroli w wypadku niecierpiącym zwłoki o jakim mowa jest w art. 237 § 3 k.p.k. (art.19 ust.3 ustawy o Policji).

Po drugiej stronie spektrum poglądów dotyczących możliwości wykorzystania efektów stosowania kontroli i utrwalania rozmów usytuować można było stanowisko wyrażone w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2010 r., I KZP 2/10, (OSNKW 2010/5/42), według którego, gdy zastosowanie podsłuchu procesowego spełnia wymagania formalne, tzn. postanowienie o zarządzeniu kontroli i utrwalaniu treści rozmów telefonicznych wydaje - po wszczęciu postępowania przygotowawczego - sąd, a toczące się postępowanie lub uzasadniona obawa popełnienia nowego przestępstwa dotyczy przestępstwa wymienionego w zamkniętym katalogu, zamieszczonym w art. 237 § 3 k.p.k., to kwestia wykorzystania, w toczącym się postępowaniu karnym, treści utrwalonych w trakcie podsłuchu zapisów, zależy wyłącznie od oceny sądu, czy mają one znaczenie dla tego postępowania. Zbliżone poglądy, według których uzyskanie informacji w toku zarządzanej przez sąd kontroli operacyjnej mogą zostać wykorzystane w stosunku do innych osób biorących udział w popełnieniu dochodzonych przestępstw, czy też wobec sprawców innych przestępstw katalogowych wyrażane były również w literaturze (zob. A. Lach, B. Sitkiewicz, Glosa do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., Prokuratura i Prawo 2007, nr 10; M. Gabriel-Węglowski, Glosa do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., I KZP 6/07, Prokuratura i Prawo 2009, nr 2; A. Herzog, Glosa do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r. sygn. akt I KZP 6/07, Diariusz Prawniczy 2007,

nr 3(4); R. A. Stefański, Przegląd uchwał Sądu Najwyższego (Prawo karne procesowe za 2007 r.), Wojskowy Przegląd Prawniczy 2008, nr 2).

Z kolei, trzeci pogląd pierwotnie sformułowany został w przytaczanym już przez Sąd Apelacyjny postanowieniu składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., sygn. akt I KZP 6/07 (OSNKW 2007/5/37). Zdaniem Sądu Apelacyjnego, w tym ostatnim orzeczeniu Sąd Najwyższy dopuścił możliwość wykorzystania materiałów uzyskanych w toku kontroli operacyjnej, które dotyczyły innych przestępstw katalogowych czy też osób niewskazanych w treści decyzji o zastosowaniu kontroli, ale tylko w sytuacji, w której zostanie co do nich wydana tzw. „zgoda następcza”, której ustawową podstawę winny być przepisy o zarządzaniu kontroli operacyjnej w przypadkach niecierpiących zwłoki, stosowane „odpowiednio”. Tym samym, Sąd Najwyższy w owym orzeczeniu dopuścił możliwość wyrażenia ex post zgody na wykorzystanie materiałów dotyczących przestępstwa, co do którego nie zarządzono pierwotnie kontroli, czy to w trybie podstawowym, czy też w wypadku niecierpiącym zwłoki. W taki też sposób owo stanowisko rozumiane było w orzecznictwie Sądów Apelacyjnych (zob. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 maja 2008 r., II APKzPF 2/08, SIP LEX nr 434501; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 maja 2008 r., II APKzPF 19/08, SIP LEX nr 434507; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 18 marca 2010 r., II AKa 18/10, Orzecznictwo Sądów Apelacji Białostockiej 2010/1/32), w tym Sąd Apelacyjny w Gdańsku - postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 2 lutego 2011 r., II AKz 74/11, a także przez część doktryny (J. Skorupka, Glosa do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., Państwo i Prawo 2008, nr 2, s. 144; W. Kozielowicz, Postępowanie w przedmiocie zarządzania kontroli operacyjnej, [w:] L. Paprzycki, Z. Rau, Praktyczne elementy zwalczania przestępczości zorganizowanej i terroryzmu. Nowoczesne technologie i praca operacyjna, Warszawa 2009, s. 517; Ł. Twarowski, Legalizacja i procesowe wykorzystywanie podsłuchów zgromadzonych w ramach czynności operacyjno rozpoznawczych Policji, Palestra 2010, nr 9-10, s. 76; P. Pająk, op. cit., s. 4-5, A. Lach, B. Sitkiewicz, op. cit., s. 149 i nast.; D. Szumiło-Kulczycka, Glosa do postanowienia składu 7 sędziów SN z 26 kwietnia 2007 r., I KZP 6/07, s. 306-307).

Zauważyć w tym momencie można, iż uzasadniając swą tezę dotyczącą tzw. zgód następczych, Sąd Najwyższy zaznaczył, iż „ograniczenia dla możliwości bezpośredniego wykorzystania w procesie karnym, jako dowodów, materiałów zebranych w toku kontroli operacyjnej wynikają wyłącznie z unormowania zawartego w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, natomiast nie stwarzają ich warunki wymienione w art. 19 ust. 7 tej ustawy”, który to przepis określał wymogi wniosku o zastosowanie kontroli. Tym samym Sąd Najwyższy przyjął, iż dla przyjęcia legalności pozyskania określonych materiałów nie jest koniecznym ich „mieszczenie się” w granicach określonych postanowieniem o zarządzaniu kontroli, a jedynie spełnienie warunków o jakich mowa w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, a więc materialnych i formalnych warunków kontroli operacyjnej, przy czym warunek formalny w postaci zgody sądu, zdaniem Sądu Najwyższego, winien być uzupełniony następczo, w drodze procedury, którą określono przy odwołaniu się do analogii względem procedury stosowanej w wypadkach niecierpiących zwłoki (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego formułujące pytanie prawne rozpoznane w sprawie I KZP 32/10, http://www.sn.pl/aktual/pytaniapr/ik/I-KZP-0032_10.pdf).

Warte jest również podkreślenia, zdaniem Sądu Apelacyjnego, że problematyką „przypadkowych znalezisk”, przed 11 czerwca 2011 roku, zajmował się także Trybunał Konstytucyjny. Otóż, w postanowieniu z 5 października 2010 roku, P 79/08 (www.trybunal.gov.pl/orzeczenia/doc/doc.htm), Trybunał w pełnym zakresie podzielił stanowisko zajęte przez Sąd Najwyższy w postanowieniu składu 7 sędziów z 26 kwietnia 2007 roku, podkreślając jednocześnie, że wykorzystanie dowodowe materiałów uzyskanych w drodze kontroli operacyjnej musi zawsze dotyczyć konkretnej osoby, oskarżonej o popełnienie konkretnego przestępstwa, a owa „konkretyzacja” może nastąpić również w ramach tzw. „zgody następczej” z odpowiednim zastosowaniem art.27 ust.3 ustawy z 24 maja 2002 roku o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. Nr 74, poz.676, ze zm.) – odpowiednik art.19 ust.3 ustawy o Policji. Co bardzo ważne, Trybunał uzasadniając swe stanowisko dobitnie podkreślił, choć niejednokrotnie opacznie było to rozumiane w literaturze przedmiotu, że konstrukcja „zgody następczej” nie jest sprzeczna z treścią wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 12 grudnia 2005 roku, K 32/04 (OTK ZU nr 11/A/2005, poz.132), gdzie powiedziano, że „materiały zebrane w sytuacji, o której mowa w art.19 ust.3 ustawy o Policji, a następnie (po pięciu

dniach za zgodą sądu) zachowane (zaskarżony art.19 ust.4 ustawy o Policji), nie mogą uchodzić – z procesowego punktu widzenia – za materiały znajdujące się w zasobie nielegalnym. Od momentu wyrażenia następczej zgody sądu, zasób ten jest legalny i może być, od tego momentu, także wykorzystany procesowo”.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego – w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę - patrząc z szerszej perspektywy kształtowania się - przed 11 czerwca 2011 roku - poglądów na trudną materię tzw. „przypadkowych znalezisk”, za prawidłowe należało uznać stanowisko zaprezentowane przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z 27 kwietnia 2007 roku, I KZP 6/07. Zdecydowały o tym następujące argumenty. Po pierwsze, zostało ono poparte przez Trybunał Konstytucyjny, z wyczerpującym odniesieniem się do analizowanej problematyki, patrząc przez pryzmat przepisów ustawy zasadniczej; po drugie, pogląd Sądu Najwyższego stanowił impuls dla ustawodawcy do dokonania niezbędnych zmian w przepisach Kodeksu postępowania karnego i ustaw kompetencyjnych dotyczących kwestii podsłuchów, a uchwalone nowe prawo jest usankcjonowaniem tego poglądu (ratio legis); po trzecie, nie sposób zaakceptować oceny Sądu Najwyższego wyrażonej w uchwale z 23 marca 2011 roku, I KZP 32/10, że wyrażony tam pogląd był w istocie zbieżny z poglądem wyrażonym w postanowieniu Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2007 roku, I KZP 6/07, co wynika wprost z porównania treści uzasadnień obu orzeczeń, a także z uwzględnienia poglądu zaprezentowanego przez Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu z 5 października 2010 roku, P 79/08; i po czwarte, stanowisko zaprezentowane przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z 25 marca 2010 roku, I KZP 2/10, nie wytrzymuje krytyki w zestawieniu z pogłębioną analizą odpowiednich przepisów konstytucyjnych, która została przeprowadzona w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 12 grudnia 2005 roku, K 32/04, nadto w postanowieniu Trybunału z 5 października 2010, P 79/08 oraz w postanowieniu Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2007 roku, I KZP 6/07. Zajęte przez Sąd Apelacyjny stanowisko ma i tę zaletę, że wprowadza egalitarne traktowanie osób „zagrożonych” wykorzystaniem przeciwko nim „przypadkowych znalezisk” - to jest, niezależnie od czasu zarządzenia pierwotnej kontroli operacyjnej, biorąc pod uwagę jako datę graniczną dzień wejścia w życie nowelizacji przepisów ustawy o Policji.

Innymi słowy, zarówno w świetle aktualnie obowiązujących przepisów ustawy o Policji, jak i tych w brzmieniu sprzed 11 czerwca 2011 roku, w razie „przypadkowych znalezisk” zgromadzonych w ramach legalnie prowadzonej kontroli operacyjnej, ich wykorzystanie procesowe jest - i było - możliwe tylko po uzyskaniu „następczej zgody” sądu zarządzającego kontrolę. Przed nowelizacją ustawy o Policji odbywało się to z zastosowaniem art.19 ust.3 per analogiam, a obecnie art.19ust.15c i nast. Dalej, wykorzystanie w postępowaniu karnym dowodów z utrwalonymi rozmowami i wiadomościami SMS jest - i było - dopuszczalne tylko w zakresie podmiotowo - przedmiotowym ściśle określonym w postanowieniu pierwotnie zarządzającym kontrolę lub wydanym w trybie „zgody następczej”.

W tym miejscu Sąd Apelacyjny powraca do kwestii zasadniczej, która wymaga rozwiązania w niniejszej sprawie, a mianowicie, jak ma postąpić Sąd meriti, kiedy kontrolę operacyjną zarządzano w niepokrywającym się czasie, wobec różnych podmiotów oraz, kiedy pierwotnie zarządzane kontrole nie dotyczyły wszystkich oskarżonych, a do czasu wejścia w życie ustawy z 4 lutego 2011 roku Sąd zarządzający podsłuchy nie wydał tzw. „zgód następczych”. Biorąc pod uwagę, że przepisy prawa dowodowego należą do tzw. statyki procesu (np.: uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z 30 września 1998 roku, I KZP 14/98, OSNKW 1998/9-10/42; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 26 listopada 1998 roku, KZS 1999/4/117; postanowienie Sądu Najwyższego z 20 października 1998 roku, III KZ 120/98, OSNKW 1998/11-12/51; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2008 roku, I KZP 42/2007, OSNKW 2008/5/33), nadto, iż w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego wyrażane jest powszechnie zapatrywanie, że jeżeli ustawodawca nie wprowadza w nowym akcie prawnym przepisów przejściowych, to wyraża w takim przypadku wolę postępowania według zasady bezpośredniego działania ustawy nowej (np.: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 9 czerwca 2003 roku, SK 12/03; wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 28 października 2003 roku, P 3/03; wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 10 maja 2004 roku, SK 39/03; wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 10 grudnia 2007 roku, P 43/07; wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 8 grudnia 2009 roku, SK 34/08; postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 13 czerwca 2011 roku, SK 26/09; W. Wróbel, Zmiana normatywna i zasady intertemporalne w prawie karnym, Zakamycze 2003), należy przyjąć, iż jeśli do 11 czerwca 2011 roku sąd, który zarządził kontrolę operacyjną nie wydał „zgody następczej”, to od tego dnia w przypadku złożenia odpowiedniego wniosku, należy stosować przepisy ustawy o Policji w brzmieniu aktualnie obowiązującym. Nie budzi przecież żadnej wątpliwości,

że w takiej sytuacji wykluczone jest stosowanie przepisów, które zostały decyzją ustawodawcy „uchylone” (choćby wcześniej były stosowane per analogiam).

Przekładając dotychczasowe wywody na grunt sprawy rozpoznawanej przez Sąd Okręgowy w Gdańsku, powiedzieć należy, co następuje. Przede wszystkim, zabezpieczonych w sprawie rozmów telefonicznych i treści SMS nie można wykorzystać przeciwko oskarżonym R. G. i D. H. (2), ponieważ postanowienia o zarządzeniu podsłuchów nie dotyczyły tych osób, a nie ma już możliwości prawnej - ze względu na upływ terminów - wydania wobec nich „zgód następczych”. Z tych samych powodów, przeciwko oskarżonemu Z. G. można wykorzystać tylko te rozmowy i wiadomości SMS, które były powiązane z podsłuchami o krypt. „ (...)” i „ (...)” oraz te prowadzone przez niego, które zabezpieczone zostały w ramach krypt. „ (...)”. Z kolei, przeciwko oskarżonym K. S. i A. W. można wykorzystać, na ich niekorzyść, jedynie materiały związane z podsłuchem o krypt. „ (...)”. W przypadku D. H. (1) jako materiał obciążający dostępny jest cały materiał zabezpieczony w ramach podsłuchu (...). Sąd ponownie rozpoznający sprawę będzie musiał powyższe zapatrywanie uwzględnić, a nadto zastanowić się nad tym jakie fakty można ustalić na podstawie ujawnionych w sprawie osobowych środków dowodowych. Sąd Apelacyjny zwraca też uwagę na to, że świadkowie, którzy nabywali środki narkotyczne od oskarżonych, przed składaniem zeznań na rozprawie, co do zasady, nie byli pouczeni w trybie art.191§2kpk w zw. z art.183§1kpk, co stanowiło naruszenie ich praw. Poza tym, Sąd meriti będzie musiał zastanowić się i jasno sformułować w uzasadnieniu pogląd co do tego czy prawidłowa była praktyka, która miała miejsce w śledztwie, a która polegała na odtwarzaniu utrwalonych rozmów telefonicznych i wiadomości SMS podczas przesłuchiwania świadków. Jeszcze raz Sąd odwoławczy przypomina, że osoby będące świadkami nie były wymienione w treści postanowień o zarządzeniu podsłuchów. Sąd ad quem formułuje w tym zakresie ogólne zapatrywanie, które będzie wymagało sprawdzenia w każdym przypadku, o braku podstaw do stosowania w takiej sytuacji art.171§7kpk, a to wobec nie obowiązywania w polskiej procedurze karnej koncepcji „owocu zatrutego drzewa”.

*

Odnosnie apelacji wywiezionej przez Prokuraturę Apelacyjną w Gdańsku, na niekorzyść oskarżonej D. H. (2), stwierdzić należy, że jest ona zasadna. Nie chodzi tutaj oczywiście o to, że zabezpieczone w sprawie rozmowy telefoniczne i wiadomości SMS nie mogą być wykorzystane w procesie dowodzenia winy D. H. (2), bo tę kwestię już przeanalizowano, ale o to, że Sąd Okręgowy przy rozstrzygnięciu sprawy nie bierze pod uwagę całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (art.92kpk w zw. z art.410kpk). Sąd meriti szczegółowo odnosi się do zeznań składanych przez świadka P. H. i różnic w nich występujących, w zależności od etapu postępowania karnego, w którym były owe depozycje składane, natomiast przy rozstrzygnięciu swych wątpliwości nie bierze pod uwagę, z należytą starannością, treści zeznań J. S. (2) z k.2136-2145. Odnosnie D. H. (2) J. S. (2) wyraziła pogląd, zgodnie z którym oskarżona wiedziała czym zajmował się jej syn, a przecież świadek posiadała bardzo szeroką wiedzę na temat D. H. (1) i jego grupy. W tym miejscu należy też przywołać środek dowodowy w postaci depozycji oskarżonego D. H. (1), który na k.3491-3493 wyjaśnił, że „matka odbierała pieniądze od jego kolegów, gdy przynosili je pod nieobecność (oskarżonego – przypis Sądu Apelacyjnego), ale (...) nie wiedziała skąd są te pieniądze”, tzn. nie wiedziała, że pochodziły z handlu narkotykami. Tak zgrupowany materiał dowodowy, zdaniem Sądu ad quem, wprost świadczy o niepełnej analizie dowodów przez Sąd pierwszej instancji. Nie przesądzając ostatecznego wyniku sprawy dla oskarżonej D. H. (2), w kontekście stawianych jej zarzutów, zaleca się Sądowi Okręgowemu dokonanie kompleksowej oceny dowodów niekorzystnych dla oskarżonej. Na marginesie Sąd Apelacyjny wskazuje, że jeśli wskazane wyżej wyjaśnienia D. H. (1) okażą się niekorzystne dla jego matki, to - z przyczyn oczywistych - nie powinni oni mieć tego samego obrońcy.

*

Sąd Apelacyjny z urzędu spostrzega także inne nieprawidłowości, które - w ramach art.440kpk – mają swój wpływ na uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Mianowicie:

- naruszono art.424§1kpk w zakresie przypisania oskarżonym przestępstwa z art.59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12kk, ponieważ nie we wszystkich przypadkach można zorientować się, w jaki sposób Sąd ustalił ilość i rodzaj udzielonych narkotyków, a także czas wykonania poszczególnych zachowań

przez oskarżonych; z pewnością związane to jest z brakiem dokładnej analizy utrwalonych rozmów telefonicznych i SMS-ów w powiązaniu z udzielaniem narkotyków konkretnym osobom,

- naruszono - w przypadku Z. G. (punkt 9 wyroku) i R. G. (punkt 17 wyroku) - art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez przypisanie oskarżonym popełnienia przestępstwa posiadania narkotyków; w ocenie Sądu Apelacyjnego, posiadanie przez podsądnych narkotyków 16 września 2010 roku, było motywowane chęcią ich późniejszego udzielania, po odebraniu od R. G. - Z. G. i przekazania dilerom do dalszego udzielania – w przypadku R. G.; w takim przypadku owe posiadanie było częścią popełnionych przez obu oskarżonych czynów z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12kk (punkty 7 i 16 wyroku),
- naruszono art. 174kpk, ponieważ do materiału dowodowego sprawy zaliczono notatki policyjne z przeprowadzonych analiz połączeń telefonicznych, gdy tymczasem właściwe było przesłuchanie osób przeprowadzających analizy w charakterze świadków.

*

Sąd Apelacyjny w postępowaniu odwoławczym zastosował art. 436kpk, który pozwala na ograniczenie rozpoznania środka odwoławczego tylko do poszczególnych uchybień, podniesionych przez stronę lub podlegających uwzględnieniu z urzędu, jeżeli rozpoznanie pozostałych uchybień byłoby przedwczesne lub bezprzedmiotowe dla dalszego toku postępowania karnego. Sąd ad quem uznaje, że uwzględnienie dotychczas wskazanych uchybień jest wystarczające do wydania orzeczenia kasacyjnego, a rozpatrywanie pozostałych zgłoszonych przez strony - byłoby przedwczesne. Niemniej jednak, przy ponownym rozpoznawaniu sprawy Sąd Okręgowy musi mieć na uwadze zarzuty zgłaszane w apelacjach i w uzasadnieniu wyroku należy się do nich odnieść. Nadto, Sąd Apelacyjny zachęca Sąd a quo, w związku z zaleceniami odwoławczymi dotyczącymi możliwości poczytania utrwalonych rozmów telefonicznych i SMS na niekorzyść oskarżonych – do skorzystania z treści art. 397§1kpk. To do oskarżyciela publicznego, w ramach art. 297kpk, należy wskazanie jakie rozmowy i SMS-y mogą - w realiach niniejszej sprawy - stanowić materiał obciążający oskarżonych, a nadto z jakich dowodów wynika ilość i czas udzielania narkotyków poszczególnym konsumentom. Wedle Sądu ad quem, oskarżyciel w wykonaniu postanowienia wydanego w trybie art. 397§1kpk, powinien przedstawić Sądowi meriti pisemne opracowanie wskazywanych kwestii.

*

W apelacji dotyczącej D. H. (1) obrońca wywodzi, że Sąd a quo przypisał oskarżonemu popełnienie przestępstw z art. 278§2kk, spiętych w formułę prawną art. 91§1kk, jedynie na tej podstawie, iż posiadał on nielegalne oprogramowanie komputerowe, nie odnosząc się w ogóle do świadomości tego faktu u D. H. (1). Poza tym, według skarżącego znamię działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nie wyczerpuje się w stwierdzeniu „zaoszczędzenia na wydatkach”.

Odnosząc się do zarzutów skarżącego Sąd Apelacyjny przypomina, że materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy, a dokładnie przeanalizowany przez Sąd Okręgowy w Gdańsku, wskazywał na to, że oba laptopy, na których zainstalowane były kwestionowane programy komputerowe – były własnością D. H. (1). Na rozprawie oskarżony (k. 3491-3494) ostatecznie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, będąc świadomy ustaleń faktycznych poczynionych w śledztwie. Z faktu własności, skoro nikt tego nie kwestionował, płynął niezbity wniosek o wykorzystywaniu przez oskarżonego wzmiankowanych laptopów, a skoro tak, to D. H. (1) miał świadomość posiadania nielegalnego oprogramowania. Zgodnie z poglądami wyrażanymi w orzecznictwie – vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 8 lipca 2009 roku, II AKa 98/09 (KZS 2009/7-8/58) i literaturze przedmiotu, np. M. Dąbrowska – Kardas, P. Kardas, Komentarz do art. 278 Kodeksu karnego, SIP LEX/el. stan prawny na 1 marca 2006 roku; M. Kulik, Komentarz do art. 278 Kodeksu karnego, SIP LEX/el. stan prawny na 1 lipca 2012 roku, przestępstwo kradzieży programu komputerowego z art. 278§2kk oznacza wszelką formę przejęcia takiego programu bez zgody jego dysponenta w taki sposób, który umożliwia wykorzystywanie tego programu przez osobę nieuprawnioną. Jest to przestępstwo materialne, do którego znamion należy skutek w postaci uzyskania programu komputerowego, a więc objęcie przez sprawcę we władanie zapisu magnetycznego, za pomocą którego zakodowany został odpowiedni

utwór nazywany programem komputerowym. Skutek stanowiący znamię przestępstwa występuje w momencie objęcia przez sprawcę w posiadanie nośnika informacji z programem komputerowym. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, wszystkie znamiona czynów z art.278§2kk spełniły się w zachowaniu oskarżonego bez żadnej wątpliwości. Dalej, wedle utartych już i powszechnie znanych poglądów, zasad logicznego rozumowania, „korzyścią majątkową” jest zarówno przysporzenie majątkowe (powiększenie aktywów, zmniejszenie pasywów), ale i też potocznie określane „zaoszczędzenie” (czyli nie powiększenie pasywów i utrzymanie standingu po stronie aktywów). Wedle Sądu ad quem, oskarżony uzyskał wymierne przysporzenie majątkowe w postaci szeregu programów komputerowych o określonej wartości przyjętej w wyroku, więc tym samym zaoszczędził wydatków na ich zakupienie. Zatem, w stwierdzeniu Sądu meriti nie było błędu prawnego.

Reasumując, Sąd Apelacyjny nie znalazł żadnych podstaw do kwestionowania stanu faktycznego sprawy w analizowanym zakresie, ponieważ przy jego ustalaniu Sąd Okręgowy przestrzegał reguły z art.7kpk. Następnie, tak ustalone okoliczności organ pierwszej instancji poddał prawidłowej ocenie jurydycznej, wyciągając właściwe wnioski zarówno w zakresie kwalifikacji, orzeczonych środków karnych, jak i wymiaru kary, stosując się przy tym do dyrektyw z art.53 i nast. kk.

*

W konsekwencji wszystkich zawartych w niniejszym uzasadnieniu rozważań Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok w zakresie opisanym w punkcie I i w tej części sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. W pozostałym fragmencie – związanym z czynami przypisanymi oskarżonemu D. H. (1), a zakwalifikowanymi z art.278§2kk – zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy. W punkcie III wyroku zamieszczono orzeczenie o zaliczeniu okresu tymczasowego aresztowania na poczet kary wymierzonej za przestępstwa z art.278§2kk. Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze wydano w oparciu o treść art.636§1kpk w związku z art.8 ustawy z 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223, ze zm.) w zw. z art.626§1kpk.